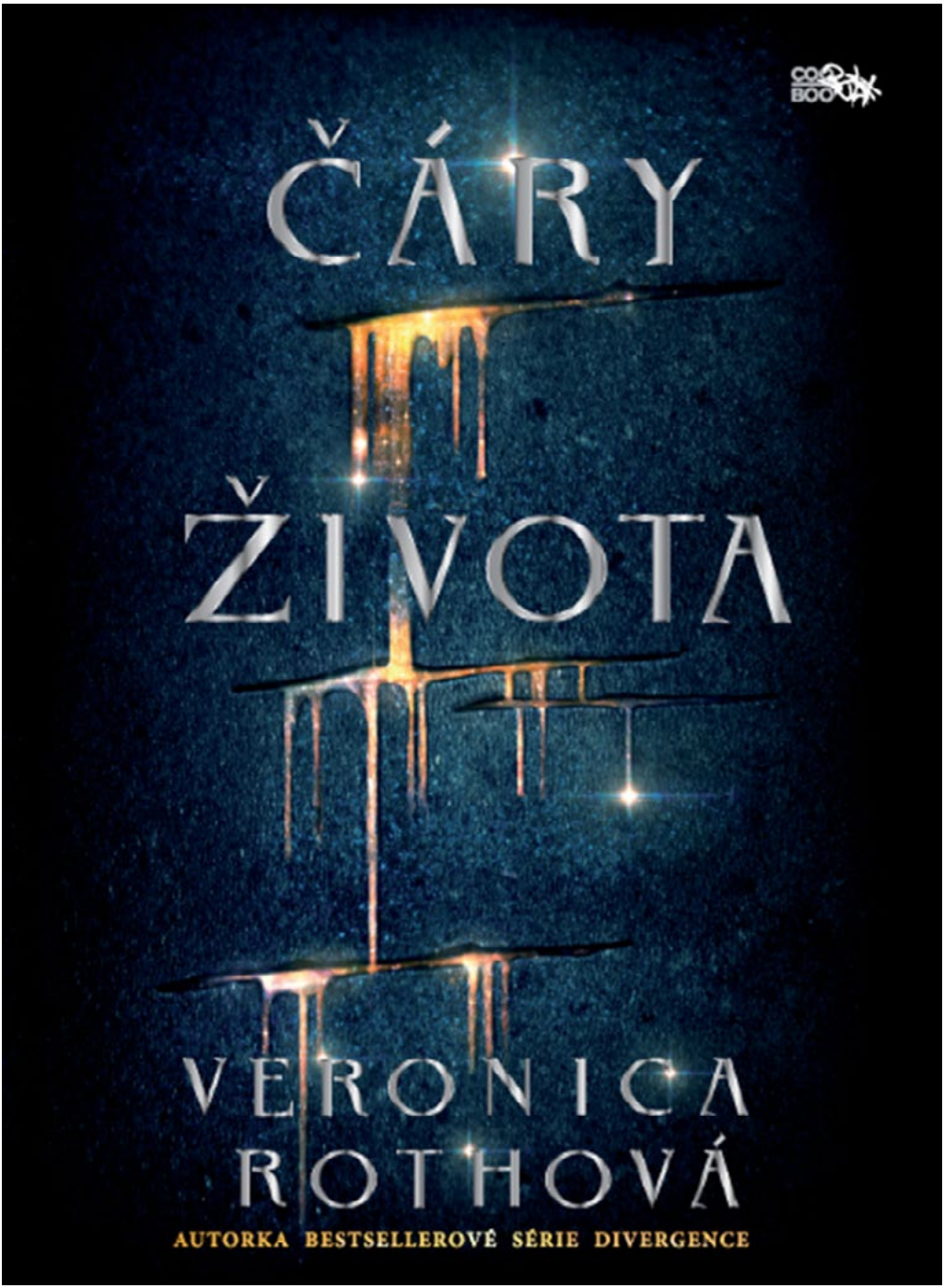

ČÁRY
ŽIVOTA
VERONICA
ROTHOVÁ
AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE DIVERGENCE

Čáry života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronica Rothová
Čáry života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

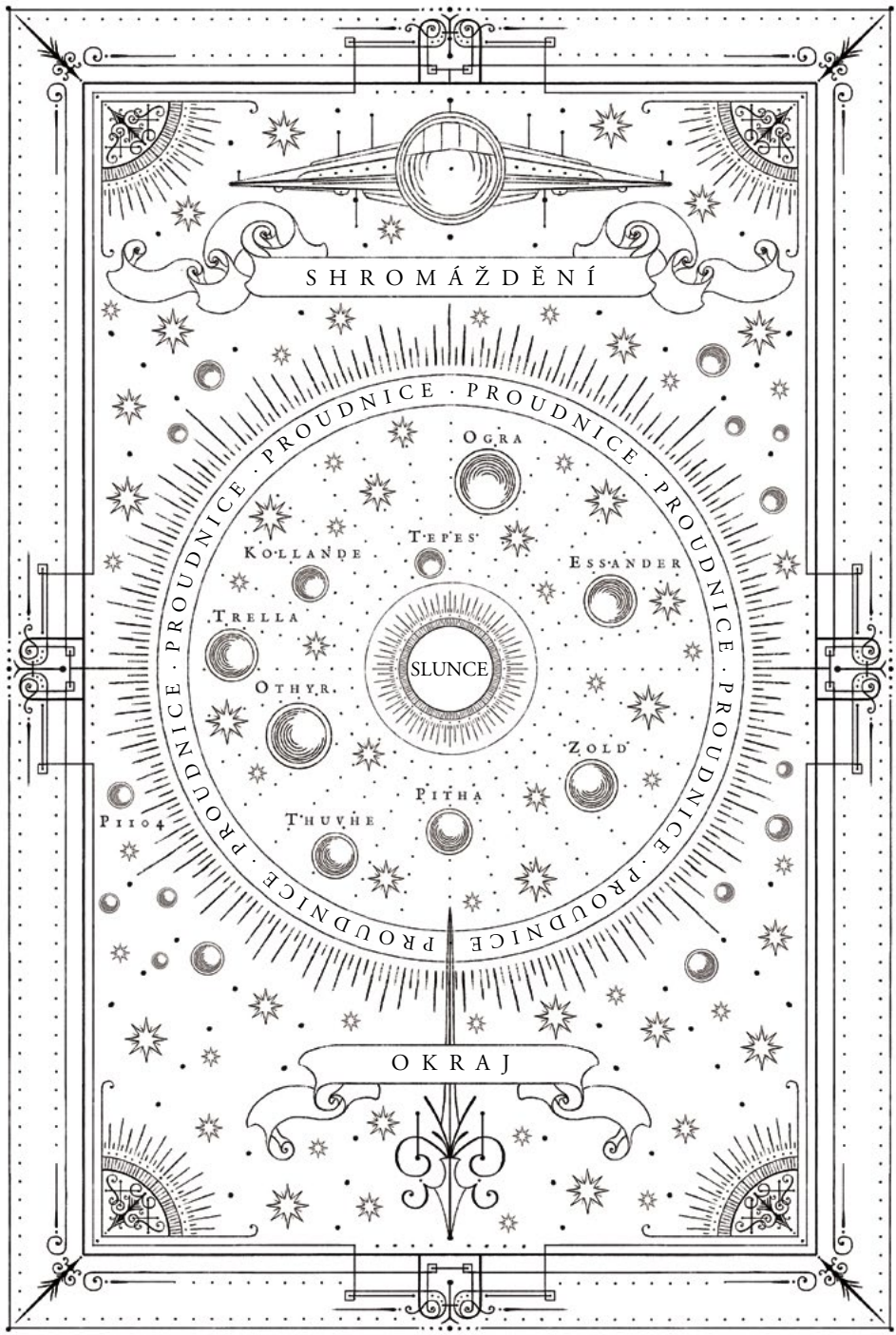
ALBATROS MEDIA a.s.

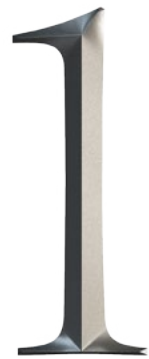
ČÁRY ŽIVOTA

VERONICA ROTHOVÁ

COOBOO

Věnováno Ingrid a Karlovi –
protože neexistuje žádná verze vás dvou, kterou bych nemilovala.

SHROMÁŽDĚNÍ
PROUDNICE · PROUDNICE · PROUDNICE · PROUDNICE · PROUDNICE · PROUDNICE · PROUDNICE · PROUDNICE
OGRA
KOLLANDE
TEFES
ESSANDER
TRELLA
SLUNCE
OTHYR
ZOLD
PITHA
THUVHE
PIIO4
OKRAJ

KAPITOLA 1
AKOS

Mlčenky vždycky rozkvétaly, když přišla nejdelší noc v roce. Celé město oslavovalo okamžik, kdy se poupata rozvinula do sytě rudých květů – zaprvé proto, že mlčenky byly krví jejich národa, a zadruhé, pomyslel si Akos, aby se lidé nezbláznili z té příšerné zimy.

Ten den, o svátku Rozvinutí, přešlapoval u dveří v teplém kabátě a čekal, až se ostatní vypraví. Pak vyšel na dvůr, aby se nezpotil. Dům Keresethů byl postavený na kruhovém půdorysu kolem velké pece, takže jeho vnější i vnitřní obvodové zdi byly zakřivené. Nejspíš pro štěstí.

Když otevřel dveře, mrazivý vzduch ho zaštípal do očí. Stáhl si přes ně ochranné brýle, které se okamžitě zamlžily teplem sálajícím z jeho kůže. Rukou v rukavici uchopil pohrabáč a zašťoural s ním pod stříškou pece. Plamence pod ní vypadaly zpočátku jako černé valounky, teprve třením se rozzářily a začaly se třpytit různými barvami podle toho, jaké v nich byly příměsi.

Rozhrábl plamence a znovu je nahrnul na hromádku – rozzářily se jasně rudou barvou. Nebyly tady venku proto, aby něco zahřívaly nebo osvětlovaly – byly tu jenom jako připomínka proudu. Jako kdyby hukot v Akosově těle nebyl dostatečnou připomínkou sám o sobě. Proud procházel vším živým a na nebi byl vidět jako proudnice hrající různými barvami.

Přesně jako plamence. Nebo jako světla kluzáků, které prolétaly nad dvorem a mířily do centra města. Mimozemci si mysleli, že celá jejich planeta je pokrytá sněhem, ale to jenom proto, že na ní nikdy nebyli.

Akosův starší bratr Eijeh vystrčil hlavu ze dveří. „Ty chceš umrznout, nebo co? Pojď, máma už je skoro hotová."

Jejich matka se do chrámu vždycky vypravovala mnohem déle než zbytek rodiny. Koneckonců byla orákulem. Všichni se budou dívat na ni.

Akos odložil pohrabáč a vešel dovnitř. Posunul si brýle na čelo a obličejový štít si stáhnul pod bradu.

Jeho otec a starší sestra Cisi už stáli u dveří, navlečení do svých nejteplejších kabátů. Byly ze stejného materiálu – z kožešiny kutyah, která se nedala obarvit a zůstávala vždycky šedobílá – a měly huňaté kapuce.

„Tak můžeme vyrazit, Akosi? Dobře." Matka už si taky zapínala kabát. Pak se zadívala na otcovy staré boty. „Někde tam venku, Aosehu, se prach tvého otce přesýpá sem a tam z toho, jaké máš špinavé boty."

„Já vím, taky jsem si dal záležet na tom, abych si je pořádně umazal," zašklebil se otec na matku.

„Dobře," řekla. Vlastně skoro zacvrlikala. „*Mně* se takhle líbí."

„Tobě se líbí všechno, co se mému otci nelíbilo."

„To bude tím, že jemu se nelíbilo vůbec nic."

„Můžeme do kluzáku, dokud je aspoň trochu vyhřátý?" zeptal se Eijeh rozmrzele. „Ori na nás čeká u pomníku."

Jejich matka si upravila kabát a přetáhla si přes obličej štít. Pak se vyhrnuli ze dveří a jeden za druhým pochodovali po vyhřívané cestičce jako procesí kožešiny, brýlí a rukavic. Nízká oblá loď se vznášela jen půl metru nad závějí, dveře se pod matčiným dotykem otevřely a všichni se naskládali dovnitř. Jen Akose museli Cisi a Eijeh vytáhnout nahoru za ruce, protože byl moc malý. S bezpečnostními pásy se nikdo nezdržoval.

„Do chrámu!" zavelel otec a zdvihl nad hlavu zaťatou pěst. Vždycky to tak říkal, když měli namířeno do chrámu. Snažil se jim tím zvednout náladu, ale občas to znělo, jako kdyby jásal, že si může vystát dlouhou frontu.

„Kéž bychom mohli všechno tohle nadšení stáčet do lahví a prodávat ho celému Thuvhe. Většinu z nich vídám pouze jednou do roka, a i to jen proto, že tam na ně čeká pohoštění," postěžovala si matka a skepticky se usmála.

„Tak vidíš, že víš, jak na to," ozval se Eijeh. „Lákej je na jídlo celý rok."

„Ty mudrlante," zasmála se matka a palcem se dotkla tlačítka zapalování.

Kluzák se s nimi vznesl a vystřelil kupředu, takže se svalili jeden na druhého. Eijeh se rozesmál a odstrčil od sebe Akose.

V dálce před nimi se mihotala světla Hessy. Město se rozkládalo na úbočích kopce, vojenská základna na jeho úpatí, chrám na samotném vrcholku a všechno ostatní mezi nimi. Chrám, kam měli namířeno, byl velkou kamennou stavbou s klenbou tvořenou stovkami tabulí z barevného skla. Když na něj posvítilo slunce, rozzářil se vrcholek Hessy jako oranžový květ. Jenže to se stávalo jen zřídka.

Kluzák stoupal nad úbočím kopce, nad střechami kamenné Hessy, města stejně starého jako planeta jejich národa – Thuvhe, jak ji nazývali všichni kromě jejich nepřátel, protože to slovo bylo tak kluzké, že by si na něm mimozemci zauzlovali jazyk. Půlka úzkých domů mizela pod závějemi. Skoro všechny už byly prázdné. Dnes v noci budou všichni v chrámu.

„Viděla jsi dneska něco zajímavého?" zeptal se otec matky, když se s kluzákem vyhýbal zvlášť vysokému větroměru, který vyčníval nad střechami. Točil se kolem dokola.

Akos podle tónu otcova hlasu pochopil, že se matky ptá na její vidiny. Na každé planetě ve vesmíru žila tři orákula, jedno přicházející, jedno sedící a jedno odcházející. Akos pořádně nevěděl, co to znamená – věděl jen to, že proud jeho matce našeptává, co se v budoucnosti stane, a každý druhý, koho potkají, se na ni dívá s posvátnou úctou.

„Mám pocit, že jsem nedávno viděla tvou sestru," začala matka. „Ale pochybuju, že by to chtěla slyšet."

„Jenom má pocit, že bychom se k budoucnosti měli chovat s náležitou úctou."

Matka se postupně zadívala na Akose, Eijeha a Cisi.

„Tohle je asi můj trest za to, že jsem se provdala do vojenské rodiny," řekla nakonec. „Chcete, aby všechno podléhalo kontrole, dokonce i můj dar proudu."

„Dovolím si připomenout, že *já* se vykašlal na rodinné tradice a místo důstojníka jsem se stal farmářem," řekl otec. „A moje sestra tím vůbec nic nemyslí, jenom je z toho všeho trochu nervózní."

„Hmm," přikývla matka, jako by chtěla naznačit, že tomu ani trochu nevěří.

Cisi si začala broukat melodii, která Akosovi byla povědomá, ale nemohl si vzpomenout, odkud ji zná. Jeho sestra se dívala ven z okénka a výměnu názorů mezi rodiči vůbec nevnímala. O chvilku později oba zmlkli a kabinou se neslo jen její broukání. Cisi je prostě svá, říkával jejich otec. Jen tak něco ji nerozhodí.

Chrám byl zvenčí i zevnitř nasvícený, nad klenutým vchodem visely provazy s lucerničkami ne většími než Akosova pěst. Všude kolem byly kluzáky, oblá břicha zdobená pruhy barevného světla; některé už parkovaly v hloučcích na úbočí kopce, jiné ještě poletovaly kolem vysoké kupole a hledaly volné místo. Jejich matka znala chrám do posledního zákoutí, a tak otce nasměrovala k nenápadnému výklenku vedle refektáře a svižným krokem je zavedla k bočním dveřím, za které musela zabrat oběma rukama.

Prošli temnou kamennou chodbou po kobercích tak prošlapaných, že skrz ně byla vidět podlaha, a minuli nízký, svíčkami osvětlený pomník na památku Thuvhesanů, kteří zahynuli během invaze Šotetů, ještě než se Akos narodil.

Když míjel pomník, zpomalil a zadíval se do mihotavého světla svíček. Eijeh ho zezadu popadl za ramena, až Akos vyjekl leknutím. Pak mu hned došlo, že ho bratr jen tak straší, a začervenal se. Eijeh se rozesmál. „I v tomhle šeru vidím, že jsi rudý až za ušima."

„Sklapni," odsekl Akos.

„Eijehu," pokárala matka staršího bratra, „nech ho."

Říkávala to stále dokola. Akos měl pocit, jako by se *pořád* kvůli něčemu červenal.

„Vždyť to byl jenom *vtip*..."

Prošli do nitra budovy. Před Sálem proroctví se hromadily davy lidí. Všichni si zouvali vnější obuv, svlékali kabáty, načechrávali vlasy zplihlé pod kapucí, dýchali si do dlaní, aby zahřáli zmrzlé prsty. Keresethové naskládali své kabáty, brýle, rukavice, boty a obličejové štíty do temného výklenku přímo pod fialově zbarveným oknem, které bylo označené thuvheským znakem pro proud. Zrovna když se otáčeli zpátky k Sálu proroctví, zaslechl Akos povědomý hlas.

„Eiji!" Ori Rednalis, Eijehova nejlepší přítelkyně, se k nim řítila chodbou. Byla vysoká, ale vypadala neohrabaně – jako by jí kolena a lokty vlály stejně svéhlavě jako rozcuchané vlasy. Akos ji ještě nikdy neviděl ve slavnostních šatech, ale dnes je na sobě měla. Šaty z těžké purpurové látky s knoflíky na ramenou jako slavnostní vojenská uniforma.

Ori měla klouby na prstech rudé od mrazu. Doběhla až k Eijehovi a zůstala stát před ním. „Tady jsi! Už jsem si od tetičky dvakrát musela vyslechnout přednášku o Shromáždění a mám pocit, že jestli mi to začne vykládat potřetí, tak mi vybuchne hlava." Akos už také jednou slyšel, jak se Oriina tetička rozčiluje, že Shromáždění vládnoucí celé galaxii vidí v Thuvhe jen zdroj ledokvítí a zlehčuje útoky Šotetů, o kterých mluví jako o „občanských nepokojích". Měla pravdu, ale stejně mu nebylo příjemné poslouchat, jak pořád dokola omílá to samé. A taky nevěděl, co na to říct.

Ori pokračovala. „Zdravím, Aosehu, Sifo, Cisi, Akosi. Krásné Rozvinutí! Tak jdeme, Eiji." To všechno stihla na jeden nádech, takže se nikdo jiný nezmohl na odpověď.

Eijeh se ohlédl na otce, ale ten jenom mávl rukou. „Tak běž. Uvidíme se později."

„A jestli tě uvidíme s dýmkou v puse, jako se to stalo loni," dodala matka přísně, „tak za trest sníš, co v ní bude."

Eijeh přimhouřil oči. Nikdy se za nic nezastyděl, nikdy nezrudnul. Dokonce ani ve škole, když si ho ostatní dobírali kvůli jeho hlasu – měl vyšší hlas než ostatní kluci – anebo kvůli tomu, že je z bohaté rodiny, což tady v Hesse taky nikomu na oblibě zrovna nepřidalo. Ani se nerozčiloval. Měl jednoduše dar některé věci pouštět z hlavy a nevnímat je, dokud sám nechtěl.

Vzal Akose za loket a vláčel ho za Ori. Cisi s nimi nešla, zůstala s rodiči jako vždycky. Eijeh a Akos uháněli za Ori do Sálu proroctví.

Ori se zarazila a vytřeštila oči. Když Akos spatřil, co je uvnitř čekalo, zalapal po dechu. Na provazech zavěšených od vrcholku kupole až ke vnějším stěnám visely stovky lucerniček poprášených pylem mlčenek, který jim dodal rudou barvu, takže se nad jejich hlavami rozkládala zářící rudá nebesa. I Eijehovy zuby zářily rudými odlesky, když se na Akose usmíval. Ve středu sálu, na místě, které obvykle bývalo prázdné, stál ledový blok silný skoro dva metry. Byly v něm tucty zavřených poupat mlčenek těsně před rozvinutím.

Další plamencové lucerničky velké asi jako Akosův palec lemovaly ledový blok, ve kterém poupata mlčenek čekala, až se rozvinou. Tyhle vydávaly bílé světlo, zřejmě aby vynikla barva samotných květů rudějších než všechny lucerny nad nimi. Někteří lidé říkali, že jsou rudé jako krev.

Všude kolem postávali lidé ve slavnostních šatech – v dlouhých róbách, které zahalovaly vše kromě hlavy a rukou a spínaly se ozdobnými skleněnými knoflíky různých barev, v kabátech po kolena s podšívkou z jemné eltí kožešiny a v šálách nadvakrát omotaných kolem krku. Všude samé tmavé, syté barvy, na rozdíl od svrchních kabátů žádná šedá ani bílá. Akos měl na sobě obnošený tmavě zelený kabát po Eijehovi, který mu ještě byl trochu velký, a Eijeh měl nový hnědý.

Ori zamířila rovnou k občerstvení. Právě tam stála její tetička, která s kyselou tváří rozdávala talířky kolemjdoucím, ale na Ori se ani nepodí-

vala. Akos měl pocit, že Ori svou tetu a strýčka nemá ráda, a nejspíš proto poslední dobou prakticky žila u Keresethů. Co se stalo s jejími rodiči, nevěděl. Eijeh si vzal rohlík a zakousl se do něj tak hladově, až se málem udusil drobky.

„Dávej si pozor," řekl mu Akos. „Udušení pečivem se nepovažuje za důstojnou smrt."

„Aspoň bych zemřel při něčem, co mám opravdu rád," řekl mu Eijeh s plnou pusou.

Akos se zasmál.

Ori se Eijehovi zavěsila jednou rukou kolem krku a přitáhla si jeho hlavu k sobě. „Teď se nedívej. Zírají na nás zleva."

„No a?" ušklíbl se Eijeh a z úst mu padaly drobky. Ale Akos už cítil, jak se mu do tváří hrne krev. Zariskoval a podíval se od Eijeha nalevo. Stál tam hlouček dospělých. Opravdu je mlčky pozorovali.

„Člověk by řekl, že už sis na to dávno mohl zvyknout, Akosi," poznamenal Eijeh. „Vždyť se to stává každou chvíli."

„Člověk by řekl, že už si *oni* mohli dávno zvyknout *na nás*," odpověděl Akos. „Žijeme tady od narození a od narození máme osudy, tak proč na nás pořád tak čumí?"

Každý měl budoucnost, ale ne každý měl osud – aspoň tak jim to říkala jejich matka. Jen někteří členové určitých „vybraných" rodin dostali do vínku osud, který v okamžiku jejich narození potají vyřkla všechna orákula na všech planetách zároveň. Matka jim vyprávěla, že tyto vize byly tak silné, že ji dokázaly probrat i z nejtvrdšího spánku.

Eijeh, Cisi a Akos měli osudy. Jen nevěděli, jaké jsou, přestože jejich matka byla jednou z těch, kteří je viděli. Vždycky jim říkala, že jim nemusí nic vykládat, protože svět to udělá za ni.

Osudy údajně určovaly pohyby světů. Kdykoli o tom Akos delší dobu přemýšlel, začala se mu z toho motat hlava.

Ori pokrčila rameny. „Moje teta říká, že Shromáždění poslední dobou ve zprávách kritizuje orákula, takže to asi lidem trochu vrtá hlavou."

„Kritizuje?“ podivil se Akos. „A proč?“

Eijeh ani jednoho z nich neposlouchal. „Pojďte, najdeme si dobrá místa.“

Ori se rozzářila. „Jo, jdeme. Nechci zůstat vzadu a celou dobu zírat na zadky lidí přede mnou jako loni.“

„Myslím, že výšku zadků už jsi přerostla,“ zasmál se Eijeh. „Letos jsi tak na úrovni lopatek.“ Ori obrátila oči v sloup.

Tentokrát Akos vplul do davu v Sálu proroctví jako první, kličkoval pod sklenicemi vína a gestikulujícíma rukama dospělých, až se dostal dopředu, přímo k ledovému bloku s poupaty mlčenek. Přišli právě včas – jejich matka stála u bloku ledu a už byla bosá, ačkoli tu byla pořádná zima. Říkala, že se její věštecké schopnosti zlepšují, když cítí zemi pod nohama.

Ještě před chvilkou se s Eijehem smáli, ale když se dav utišil, utichlo i všechno v Akosovi.

Eijeh se k němu naklonil a pošeptal mu do ucha: „Cítíš to? Proud tady hučí jako blázen. Mám pocit, že se mi chvěje vzduch v plicích.“

Akos by si toho nevšiml, ale musel uznat, že bratr má pravdu. Teď už taky cítil, jak se mu chvěje celá hruď, jako by se krev v jeho žilách rozezpívala. Ovšem než stačil odpovědět, promluvila jejich matka. Nijak zvlášť nahlas, ale to ani nebylo nutné – všichni ta slova znali nazpaměť.

„Proud prostupuje každou planetou v galaxii a dává nám své světlo jako připomínku své síly.“ V tu chvíli se všichni jako na povel zadívali k nebi, na kterém byla přes rudou kupoli chrámu zřetelně vidět klikatá proudnice. V tomhle ročním období bývala skoro vždycky karmínově rudá jako okvětní lístky mlčenek. Proudnice byla viditelným projevem proudu, který prostupoval všechny lidi a všechny živé bytosti. Táhl se napříč galaxií a spojoval všechny planety jako korálky na dlouhém náhrdelníku.

„Proud prostupuje vším živým,“ pokračovala Sifa, „a dává všemu živému sílu růst a vzkvétat. Proud prostupuje každou lidskou bytostí, je v každém nádechu a vychází s každým výdechem, prosátý sítem lidské mysli. Proud prostupuje každou květinou, která roste pod ledem.“

Namačkali se k sobě – nejenom Akos a Eijeh a Ori, ale všichni v celém sále, tiskli se jeden vedle druhého, aby viděli, co se děje s mlčenkami v ledu.

„Proud prostupuje každou květinou, která roste pod ledem," zopakovala Sifa, „a dává jim sílu vykvést v nejčernější tmě. Proud dává nejvíc síly mlčence, podle které měříme svůj čas, květu smrti a usmíření."

Na okamžik zavládlo hluboké ticho, ale nikomu se to nezdálo nepřirozené. Bylo to, jako kdyby si všichni společně pobrukovali a cítili tu podivnou sílu, která udržovala jejich vesmír v pohybu, podobně jako tření mezi částicemi rozehřívalo plamence.

A pak – pohyb. Jeden z okvětních lístků se pohnul. Stonek se zlehka zachvěl. Celý trs mlčenek jako by se třásl očekáváním. Nikdo ani nedýchal.

Akos se zadíval na kupoli z rudého skla, jen na okamžik pozoroval les luceren nad jejich hlavami, a málem to promeškal. Rudá poupata se začala rozvíjet všechna zároveň, lístky se rozevíraly a odhalovaly zářivá jádra květů. Blok ledu najednou hrál pestrými barvami.

Všichni lapali po dechu a nadšeně tleskali. Akos tleskal s ostatními, až ho brněly dlaně. Jejich otec předstoupil, vzal matku za ruce a políbil ji. Pro všechny ostatní byla nedotknutelná: Sifa Kereseth, *orákulum*, jejímž darem proudu je nahlížet do budoucnosti. Ale jejich otec se jí dotýkal jakoby nic, hladil ji prstem po dolíčcích ve tvářích, když se usmívala, odhrnoval jí z čela prameny vlasů, které jí vyklouzly ze spony, dokonce jí na ramenou nechával žluté otisky od mouky, když doma zadělával těsto na chleba.

Otec neviděl do budoucnosti, ale zato dokázal opravovat porouchané věci. Třeba rozbité talíře nebo praskliny ve stěnách nebo roztřepený lem staré košile. Někdy to vypadalo, jako by dokázal dávat dohromady i lidi, když se dostali do potíží. A tak se Akos ani nezačervenal, když k němu otec přistoupil a zvedl ho do náručí.

„Nejmenší dítě!" vykřikl otec a přehodil si ho přes rameno. „Ačkoli už zase tak malý nejsi. Skoro už tě neunesu."

„To není tím, že bych byl velký. Je to proto, že už jsi starý," odpověděl Akos.

„Tak tohle mi řekne můj vlastní *syn*?" rozčiloval se otec. „Jaký trest by si takhle břitký jazyk asi zasloužil?"

„Já nechci!"

Ale už bylo pozdě. Otec si ho nadhodil, otočil ho ve vzduchu a popadl ho za oba kotníky. Akos najednou visel hlavou dolů a tiskl si košili a kabát k tělu, ale sám se rozesmál. Aoseh ho opatrně postavil a pustil ho až ve chvíli, kdy cítil, že Akos bezpečně stojí na zemi.

„Budiž to pro tebe ponaučením, že drzost se nevyplácí," řekl, když se nad ním skláněl.

„Tak kvůli drzosti se mi všechna krev nahrnula do hlavy?" zeptal se Akos a nevinně na něj zamžoural očima.

„Přesně tak." Aoseh se na něj zasmál. „Krásné Rozvinutí!"

Akos mu úsměv oplatil. „Tobě taky."

Ten večer zůstali vzhůru tak dlouho do noci, až Eijeh a Ori usnuli u kuchyňského stolu. Matka pak odnesla Ori na pohovku v obýváku, kde poslední dobou přespávala skoro každou druhou noc, a otec probudil Eijeha. Potom si každý šel po svých – všichni kromě Akose a matky. Ti dva vždycky zůstávali vzhůru jako poslední.

Matka zapnula obrazovku a místností tlumeně zazněly zprávy ze Shromáždění. Bylo v něm zastoupeno devět planet, ty největší a nejdůležitější. Technicky vzato byly všechny planety nezávislé, ale Shromáždění regulovalo obchod, zbrojení, vzájemné úmluvy a cestování a zároveň představovalo zákon v okolním vesmíru. Ve zpravodajství ze Shromáždění postupně probírali planety jednu po druhé. Na Tepesu byl nedostatek vody, na Othyru vynalezli novou převratnou léčbu a na oběžné dráze kolem Pithy přepadli jednu loď piráti.

Matka otevírala sklenice se sušenými bylinkami. Akos si zprvu myslel, že uvaří uklidňující odvar, aby se jim oběma lépe usínalo, ale potom šla

do předsíně, natáhla se až k nejvyšší polici ve skříni a nahmatala tam plechovku mlčenky.

„Říkala jsem si, že bychom si dnešní lekci taky mohli nějak ozvláštnit," řekla mu Sifa, když se vrátila. Když ho učila o ledokvítí, uvažoval o ní takhle – jako o Sifě, ne jako o „mámě". Ona zas před dvěma lety začala těm jejich pozdním rozhovorům říkat „lekce" – nejdřív žertem, ale teď už to Akosovi znělo zcela vážně. Těžko říct, když se ve své vlastní matce nevyznal.

„Vezmi si prkénko a nakrájej mi kousek kořene harvy," řekla mu a navlékla si rukavice. „Už jsme mlčenky používali, že ano?"

„V elixíru na spaní," řekl Akos a poslušně šel připravit, co po něm chtěla. Postavil se nalevo vedle ní s prkénkem, nožem a neočištěným kořenem harvy – byl mrtvolně bledý a pokrytý jemným chmýřím.

„A v tom osvěžujícím koktejlu," dodala. „Mám pocit, že jsem ti říkala, že ho jednou určitě využiješ na večírcích. *Až budeš starší.*"

„Ano," přikývl Akos. „I tehdy jsi říkala *‚až budeš starší'.*"

Maličko se jí zkroutil koutek úst. Ale to bylo v jejím případě to nejlepší, na co se zmohla.

„Ty samé přísady, které tvoje *starší* já možná jednou použije k osvěžení, se ovšem dají použít i k přípravě jedu," řekla s vážnou tváří. „Stačí jen zdvojnásobit dávku mlčenky a na polovinu snížit dávku harvy. Rozumíš?"

„Ale proč…" začal Akos, ovšem než se stačil zeptat, ona už byla duchem jinde.

„Takže," řekla a na své vlastní prkénko sklepla okvětní lístek mlčenky. Pořád byl rudý, ale zkroucený a dlouhý jen asi jako její palec. „Co se ti dnes večer honí hlavou?"

„Nic," řekl Akos rychle. „Možná to, jak na nás lidé na Rozvinutí zírali."

„Jsou tak fascinováni těmi, kteří byli osudem předurčeni. Moc ráda bych ti řekla, že jednoho dne zírat přestanou," řekla a tiše si povzdychla, „ale obávám se, že na tebe... *na tebe* budou zírat vždycky."

Rád by se zeptal, co myslela tím zdůrazněným *na tebe*, ale během lekcí s matkou mluvil velice opatrně. Stačila jediná špatně formulovaná otázka a výuka mohla zničehonic skončit. Stačila jediná dobře formulovaná otázka a mohl se dozvědět věci, které by vůbec vědět neměl.

„A co ty?" zeptal se jí nakonec. „Myslím... co se tobě honí hlavou?"

„Ale," povzdychla si matka při krájení. Dokázala krájet rychle a přesně, takže její nůž v pravidelném rytmu klepal do prkénka. Akos se v poslední době zlepšoval, ale pořád byl na hony daleko od toho, aby ukrajoval všechny kousky stejně velké. „Dneska mě trápí myšlenky na rod Noaveků."

Stála u stolu bosá a prsty na nohou se jí kroutily zimou. Chodidla orákula.

„Jsou panovnickým rodem u Šotetů," řekla, „v zemi našich nepřátel."

Šotetové byli kmen, ne národ s vlastní planetou, a všeobecně se o nich vědělo, že jsou divocí a krutí. Na pažích si dělali „čáry života" – zářez do masa za každého, koho zabili – a své děti už odmalička cvičili v umění války. Žili na Thuvhe, na stejné planetě jako Akos a jeho rodina – jenže Šotetové té planetě neříkali Thuvhe a sobě Thuvhesané – za obrovskou stepí porostlou pernatkou. Tou samou pernatkou, která rostla pod okny domu, kde bydlela Akosova rodina.

Jeho babička, matka jeho otce, zemřela během jedné z invazí Šotetů. Bránila se jim jen s kuchyňským nožem v ruce, aspoň tak to o ní otec vypravoval. I na městě Hessa zanechali nájezdníci dosud patrné jizvy. Do zdí byla vyrytá jména těch, kteří zahynuli. Tu a tam byla rozbitá okna jen zakrytá, ne vyměněná, takže v nich pořád byly vidět praskliny.

Jen za tou planinou porostlou pernatkou. Někdy se mu zdálo, že jsou na dosah.

„Věděl jsi, že rod Noaveků je osudem předurčen? Tak jako ty a tví sourozenci," pokračovala Sifa. „Orákula v jejich rodové linii nevídala osudy vždycky, stalo se to až za mého života. A když se to stalo, posílilo to postavení Noaveků v šotetské vládě natolik, že se chopili moci a ovládli celý kmen. A ovládají ho dodnes."

„Nevěděl jsem, že je něco takového možné. Myslím, aby se mezi osudem předurčené dostala nová rodina."

„No, ti z nás, kteří jsou nadáni schopností vidět budoucnost, nerozhodují o tom, kdo bude mít osud," řekla mu matka. „Vidíme stovky *budoucností*, možností. Ale osud, to je něco, co toho konkrétního člověka potká v každé, každičké verzi budoucnosti, kterou vidíme, což je velmi vzácné. Ty osudy určují, které rody jsou předurčené, a ne naopak."

Tohle Akose nikdy nenapadlo. Lidé většinou na osudy pohlíželi jako na zvláštní dárky, které orákula rozdávají vyvoleným, důležitým lidem, ale jak říkala jeho matka, bylo to přesně naopak. Osudy *dělaly* z některých rodin důležité a vyvolené rody.

„Ale ty jsi viděla jejich osudy. Myslím Noaveků."

Přikývla. „Jen syna a dcery. Ryzka a Cyry. On je starší, ona stejně stará jako ty."

Ta jména Akos slyšel už dřív, ale vždycky v souvislosti s nějakou směšnou fámou. Že prý jim jde pěna od pusy, že si oči mrtvých nepřátel schovávají ve velkých sklenicích a značky za zabité mají od zápěstí až po ramena. Pravda, to poslední možná fáma nebyla.

„Někdy je snadné pochopit, jak se lidé stali tím, čím jsou," řekla jeho matka tiše. „Ryzek a Cyra, děti tyrana. Jejich otec, Lazmet, syn ženy, která povraždila své vlastní bratry a sestry. Násilí přeskakuje z generace na generaci jako nakažlivá nemoc." Pokývala hlavou, ale její ramena a trup se k tomu pohybu pomalu přidávaly, až se nakonec pohupovala celá. „A já to vidím. Já to všechno vidím."

Akos ji vzal za ruku a pevně ji sevřel.

„Omlouvám se, Akosi," řekla a on si nebyl jistý, jestli se mu omlouvá za to, že mu řekla příliš, nebo za něco úplně jiného, ale vlastně na tom nezáleželo.

Oba tak chvilku stáli, poslouchali tlumené zprávy ze světa a nejtemnější noc roku se najednou zdála ještě o něco temnější.

KAPITOLA 2
AKOS

„Stalo se to uprostřed noci," řekl Osno a celý se nadmul hrdostí. „Měl jsem odřené koleno a začalo mě to pálit... Než jsem odhodil peřiny, tak to přestalo."

Ve školní třídě byly dvě stěny rovné a jedna prohnutá. Uprostřed stála velká pec plná plamenců a jejich učitelka vždycky přecházela sem a tam, takže výklad doplňovalo pravidelné vrzání podlahy pod jejími vysokými botami. Někdy se Akos pokoušel spočítat, kolikrát během jedné hodiny obešla pec kolem dokola. Nikdy to nebylo malé číslo.

Kolem pece stály kovové židle se skleněnými obrazovkami připevněnými v příhodném úhlu před nimi jako stolečky na psaní. Obrazovky tlumeně zářily, připravené spustit dnešní hodinu, ale učitelka ještě nedorazila.

„Tak nám to ukaž," ozvala se Riha, další spolužačka. Jako správná patriotka do školy nosila šátky s vyšívanou mapou Thuvhe a nikdy nikomu nevěřila. Pokaždé, když někdo přišel s něčím neslýchaným, jen nakrčila ten svůj pihami posetý nos a vyzvala ho, aby to dokázal.

Osno vzal malý kapesní nožík a přiložil jeho hrot k vlastnímu palci. Když zatlačil, vytryskla z jeho prstu krev a Akos i přes celou třídu viděl, jak se kůže kolem rány začíná znovu spojovat jako zip.

U každého se během dospívání, když jeho tělo procházelo proměnou, projevil dar proudu. Podle toho, jak malý byl Akos ve svých čtrnácti letech, si na ten svůj měl ještě nějakou dobu počkat. V některých rodech se dar dědil po generace, v některých ne. Někdy byl užitečný, někdy ne. Ten Osnův užitečný byl.

„Úžasné," řekla Riha. „Už se nemůžu dočkat, až budu mít ten svůj. Měl jsi předem nějaké tušení, co to bude?"

Osno byl nejvyšším klukem v jejich třídě, a když se s někým dal do řeči, stál tak blízko, aby si to ten druhý uvědomil. S Akosem se naposledy bavil vloni, když potom Osna odváděla jeho matka, tiše řekla: „Na kluka s osudem nic moc, co?"

„Je v pohodě," řekl Osno.

Ale Akos nebyl „v pohodě". To se jenom tak říkalo o lidech, kteří se nijak neprojevovali.

Osno si přehodil ruku přes opěradlo židle a odstrčil pramen černých vlasů z očí. „Můj táta říká, že čím líp sebe sama znáš, tím míň tě tvůj dar překvapí."

Riha souhlasně přikyvovala, až jí cop dlouhých vlasů poskakoval po zádech nahoru a dolů. Akos si v duchu tipoval, že Riha a Osno spolu do konce roku začnou chodit.

V tu chvíli obrazovka vedle dveří zablikala a zhasla. Vzápětí zhasla i všechna světla ve třídě – a taky ta na chodbě, jejichž záře sem pronikala pode dveřmi. Cokoli se Riha chystala říct, najednou to pustila z hlavy. Akos zaslechl na chodbě hlučný hlas. A taky skřípnutí své vlastní židle, jak z ní klouzal dolů.

„Keresethe!" zašeptal Osno varovně, ale Akos na tom, aby otevřel dveře a vykouknul na chodbu, neviděl nic strašidelného. Přece ho tam nikdo neukousne.

Otevřel dveře dost na to, aby jimi mohl proklouznout, a vyklonil se do úzké chodby. Budova byla kruhová, podobně jako většina domů v Hesse. V jejím středu se nacházely kabinety učitelů, podél obvodu učebny a obo-

jí od sebe oddělovala chodba. Když nesvítila světla, byla tam skoro úplná tma, jen na vrcholu každého schodiště se zapnulo nouzové osvětlení.

„Co se to děje?“ Poznal ten hlas – byla to Ori. Objevila se v ostrůvku oranžového světla u východního schodiště. Před ní stála její tetička Badha a vypadala ještě víc neupraveně než jindy. Vlasy měla rozcuchané a knoflíky na svetru zapnuté napřeskáčku.

„Jsi v nebezpečí,“ řekla naléhavě. „Je na čase udělat to, na co jsme společně cvičily.“

„Proč?“ dožadovala se odpovědi Ori. „Přijdeš sem, vytáhneš mě z vyučování, chceš, abych všeho nechala a všechny opustila...“

„Všichni osudem předurčení jsou v nebezpečí, chápeš? Odhalili tě. Musíš pryč.“

„A co Keresethové? Copak ti nejsou v nebezpečí?“

„Ne tolik jako ty.“ Badha popadla Ori za loket a vedla ji dolů po východním schodišti. Zmizely ve stínu, takže Akos neviděl Ori do tváře. Ale těsně před tím, než zahnula za roh, se otočila tak prudce, až jí vlasy padly do tváře a svetr jí sklouzl z ramene, takže zahlédl její klíční kost.

Měl pocit, že se v tom okamžiku jejich pohledy setkaly, že měla oči vytřeštěné a plné strachu. Ale nebyl si jistý. A pak na něj někdo zavolal jménem.

Cisi vyběhla z jednoho z kabinetů. Měla na sobě šedé šaty z těžké látky a vysoké černé boty a rozčilením zatínala zuby.

„Pojď,“ řekla mu. „Volali nás do ředitelny. Táta si pro nás přijede, můžeme tam na něj počkat.“

„Co…“ začal Akos, ale jako vždycky mluvil tak potichu, že si toho většina lidí ani nevšimla.

„Tak pojď.“ Cisi se znovu protlačila dveřmi, které se za ní před chvilkou zavřely. Akos nechápal, co se děje. Ori byla předurčená osudem. V celé škole zhasla světla. Jejich otec si je přijede vyzvednout. Ori je v nebezpečí. *On* je v nebezpečí.

Cisi se mu ztrácela a zase objevovala v oranžových ostrůvcích nouzového osvětlení. A pak tam najednou byly otevřené dveře, rozsvícená lucerna a Eijeh, který na ně čekal.

Ředitel seděl za svým stolem. Akos nevěděl, jak se jmenuje, protože to byl jednoduše „ředitel“, a vídal ho, jenom když něco ohlašoval nebo procházel po budově. Akos si ho vůbec nevšímal.

„Co se děje?“ zeptal se Eijeha.

„Nikdo mi nic nechce říct,“ odfrknul si Eijeh a šlehnul pohledem po řediteli.

„Tato škola se důsledně drží pravidla, že řešení podobných situací plně spadá do kompetence rodičů,“ řekl ředitel prkenně. Někdy si o něm žáci žertem říkali, že je to ve skutečnosti robot, že kdyby mu někdo rozříznul břicho, vysypaly by se z něj dráty. Každopádně tak mluvil.

„Ale nemůžete nám říct, o jakou situaci jde?“ otočil se k němu Eijeh přesně tak, jak by to udělala jejich matka, kdyby tu byla s nimi. *Kde vůbec je?* pomyslel si Akos. Prý pro ně přijede otec, ale o matce nepadlo ani slovo.

„Eijehu,“ zašeptala Cisi, ale její tichý hlas zapůsobil i na Akose jako uklidňující balzám. Skoro jako by dokázala přehlušit hukot proudu v něm a utišit ho na přijatelnou úroveň. To kouzlo chvilku působilo; ředitel, Eijeh, Cisi i Akos na sebe pár minut jenom mlčky hleděli.

„Je tu zima,“ řekl Eijeh nakonec a Akos si uvědomil, že pode dveřmi proniká průvan, který ho studí na kotnících.

„Já vím. Musel jsem vypnout topení,“ řekl ředitel. „Raději počkám, až budete v pořádku mimo budovu, než ho znovu zapnu.“

„Vy jste kvůli nám zhasnul světla a vypnul topení? Proč?“ zeptala se Cisi roztomilým hláskem – tím samým, jakým doma škemrala, jestli může ještě chvíli zůstat vzhůru nebo jestli by se nenašla ještě jedna porce moučníku. Na rodiče to nezabíralo, ale ředitel se roztekl jako svíčka. Akose by ani nepřekvapilo, kdyby se pod jeho stolem rozlévala loužička horkého vosku.

„Jediný způsob, jak během nouzového vysílání Shromáždění vypnout obrazovky," řekl ředitel tiše, „je vypnout hlavní přívod energie."

„Takže šlo o nějaký poplach, který vyhlásilo Shromáždění," pokračovala Cisi, pořád tím sladkým hláskem.

„Ano. Dnes ráno ho vyhlásil předseda Shromáždění."

Eijeh a Akos si vyměnili pohledy. Cisi se usmívala, byla klidná, ruce složené v klíně. V tomhle světle a s tváří lemovanou vlnitými vlasy nemohla nikoho nechat na pochybách, že to je Aosehova dcera. I jejich otec dokázal dosáhnout svého pomocí úsměvů a přátelských řečí, dokázal uklidňovat lidi, rozbouřené emoce i vypjaté situace.

Ředitel by nejspíš dál měknul pod jejím nevinným úsměvem, až by se nakonec úplně roztekl jako vosková figurína, ale v tu chvíli kdosi rázně zabušil na dveře. Akos hned poznal, že to je jejich otec, protože klika při poslední ráně odlétla do místnosti; kování, kterým byla připevněná ke dveřím, se rozlomilo napůl. Jejich otec se nedokázal ovládnout a projevovalo se to i na jeho daru. Věčně něco opravoval, ale často to byly věci, které sám rozbil.

„Omlouvám se," zamumlal Aoseh, když vešel do místnosti. Vrátil kliku na místo a přejel přes prasklinu bříškem palce. Kování se sice nespojilo zcela přesně, ale vypadalo skoro jako nové. Jejich matka trvala na tom, aby věci neopravoval naprosto dokonale, takže doma už měli celou sbírku nesymetrických talířů a křivých hrnků.

„Pane Keresethe," začal ředitel.

„Děkuji vám, pane řediteli, že jste tak rychle zareagoval," přerušil ho otec. Neusmíval se ani trochu. Akose to vyděsilo víc než tma na chodbách, křik Oriiny tety a Cisiny zaťaté zuby dohromady. Jejich otec se vždycky usmíval, i když to v dané chvíli působilo nepatřičně. Jejich matka říkala, že to je jeho nejlepší obrana.

„Tak pojďte, malé dítě, menší dítě, nejmenší dítě," řekl Aoseh vlažně. „Jedeme domů."

Sotva to řekl, vyskočili na nohy a vyrazili ke vstupním dveřím. U věšáků se mlčky přehrabovali mezi identickými šedými kabáty, až našli tři

s límci pošitými jmenovkami: *Kereseth, Kereseth, Kereseth*. Cisi a Akos si ty svoje nejprve prohodili a chvíli se do nich pokoušeli dostat, než přišli na to, že ten Akosův je Cisi těsný přes ramena a ten její zase pro něj příliš dlouhý.

Kluzák čekal hned před vchodem, dveře otevřené dokořán. Byl o něco větší než většina ostatních, ale také podsaditý a kruhový, a tmavé kovové boky měl ušpiněné od bahna. Zpravodajství, které obvykle tlumeně znělo z paluby, bylo vypnuté. Ani navigační obrazovka nesvítila, takže Aoseh stroj ovládal tlačítky a pákami, ale kluzák jim ani v nejmenším nenapovídal, kam mají namířeno. Nepřipoutali se; Akos měl pocit, že by bylo zbytečné v tuhle chvíli ztrácet čas s nějakým bezpečnostním pásem.

„Tati," začal Eijeh.

„Shromáždění se dnes ráno rozhodlo, že veřejně vyhlásí osudy všech předurčených," řekl jejich otec. „Orákula se o ně se členy Shromáždění podělila už před mnoha lety, šlo o projev důvěry. Osudy lidí se obvykle nezveřejňují, leda až po smrti, takže je znají jen oni a jejich rodina, ale teď..." Postupně přeletěl očima po všech svých dětech. „Teď všichni vědí, co vás čeká."

„A co nás čeká?" zeptal se Akos šeptem, ale Cisi se zároveň hlasitěji otázala: „A proč je to tak nebezpečné?"

Otec odpověděl jí. „Není to nebezpečné pro každého, kdo má osud. Ale některé osudy trochu víc... odhalují."

Akos si vzpomněl, jak Ori její tetička vláčela za ruku po schodech. *Odhalili tě. Musíš pryč.*

Ori měla zřejmě nebezpečný osud. Ale pokud si Akos vzpomínal, nebyl rod Rednalisů na seznamu předurčených rodin. Nejspíš to nebylo její pravé jméno.

„A jaké jsou naše osudy?" zeptal se Eijeh, až mu Akos záviděl ten zvučný, jasný hlas. Občas, když chtěli zůstat vzhůru i po večerce, se Eijeh pokoušel šeptat, ale nikdy netrvalo dlouho, než se u dveří jejich pokoje objevil jeden z rodičů a nařídil jim, aby už byli zticha. To Akos byl úplně jiný.

Nepokoušel se překřikovat druhé a nechával si věci pro sebe; právě proto ostatním zatím neřekl o Ori.

Kluzák přelétal nad lány ledokvítí, které spravoval jejich otec. Táhly se na míle daleko do všech stran, rozdělené nízkými drátěnými ploty: žluté závistiny, trsy cudničky bílé, zelené šlahouny popínavé harvy, rozložité hnědé listy poslatek a úplně nejdál, za vysokým plotem, kterým protékal proud, červené mlčenky. Než kolem nich vybudovali ten vysoký plot, chodili sem lidé, kteří se rozhodli ukončit svůj život, a vcházeli mezi řádky rostlin, jejichž jed je během několika nádechů uspal a bezbolestně usmrtil. Asi to nebyla ta nejhorší smrt, pomyslel si Akos – usnout uprostřed lánů květin s bělostným nebem nad hlavou.

„Řeknu vám to, až budeme v bezpečí," řekl otec a snažil se, aby to znělo povzbudivě.

„Kde je máma?" zeptal se Akos a tentokrát ho Aoseh slyšel.

„Vaše matka..." Otec zaťal zuby a potah na jeho sedadle se rozšklebil dlouhou trhlinou, jako když bochník chleba zůstane v peci o něco déle. Aoseh tiše zaklel a přejel to místo dlaní, aby potah spravil. Akos se na něj mlčky díval a začínal se bát. Netušil, co jejich otce tak rozlítilo.

„Nevím, kde je," řekl Aoseh nakonec. „Ale určitě je v pořádku."

„Ona tě před tím nevarovala?" zeptal se Akos.

„Možná o tom nevěděla," zašeptala Cisi.

Ale v hloubi duše všichni věděli, že za tím musí být něco jiného. Sifa totiž vždycky, *vždycky* věděla.

„Ať už vaše matka dělá cokoli, vždy pro to má nějaký důvod," řekl Aoseh o něco klidnějším hlasem. „Některé neznáme, ale právě proto jí musíme věřit, i když přijdou těžké chvíle."

Akos si nebyl jistý, jestli otec vlastním slovům věří. Říkal to, jako by sám cítil potřebu si to připomenout.

Aoseh dosedl s kluzákem na trávník před jejich domem a polámal chocholky a kropenaté stvoly pernatky. Za jejich domem už nerostlo nic jiného – nekonečná step porostlá pernatkou se táhla až k obzoru. Ve vysoké trávě se

lidem občas děly zvláštní věci. Slyšeli šepoty, zdálo se jim, že se mezi trsy cosi hýbe, a někteří sešli z cesty a zmizeli, jako by se propadli do země. Často o tom slýchali různé historky, někdy dokonce někdo z kluzáku zahlédl vybělenou lebku. Akos bydlel na samotném okraji stepi, takže si už dávno zvykl nevnímat tváře, které na něj ze všech stran hleděly a šeptaly jeho jméno. Někdy byly tak zřetelné, že se daly rozeznat: mrtví prarodiče, máma a táta s pokřivenými, mrtvolnými obličeji, spolužáci, kteří ho šikanovali a dobírali si ho.

Ale když vystoupil z kluzáku a natáhl ruku, aby se dotknul chocholek travin nad hlavou, najednou si s překvapením uvědomil, že už nic nevidí ani neslyší.

Zaraženě se rozhlížel po travinách a hledal aspoň stopu nějaké halucinace. Všechny jako by zmizely.

„Akosi!“ sykl na něj Eijeh.

Podivné.

Následoval Eijeha ke vstupním dveřím. Aoseh je odemkl a všichni vešli do předsíně, aby si odložili kabáty. Ale jak Akos nasál hřejivý vzduch uvnitř domu, uvědomil si, že voní jinak než obvykle. Jejich domem se vždycky linula vůně pečeného těsta, protože jejich otec každé ráno pekl čerstvý chléb, ale teď to tu páchlo po vazelíně a potu. Akosovy vnitřnosti byly jako splétaný provaz, který se utahoval čím dál víc.

„Tati,“ řekl, když Aoseh stisknutím jediného tlačítka rozsvítil světla.

Eijeh vyjekl. Cisi se zajíkla. Jen Akos okamžitě zmlkl.

V jejich obýváku stáli tři muži. Jeden byl vysoký a štíhlý, druhý vyšší a široký a ten třetí byl malý a ještě zavalitější. Všichni tři na sobě měli brnění, které zářilo v nažloutlém světle plamenců, takže vypadalo skoro černé, ačkoli ve skutečnosti bylo tmavě modré. Všichni tři v rukou svírali proudoseky, kovové čepele spojené s jejich rukama černými pramínky proudu, které se jim obtáčely kolem zápěstí a spojovaly zbraně s jejich pažemi. Akos už takové čepele viděl, ale jen v rukou vojenských hlídek, které procházely ulicemi Hessy. V jejich domě, v domově farmáře a orákula, nebyly zbraně nikdy zapotřebí.

Akos netušil, jak to ví, ale věděl to: Tihle muži jsou Šotetové. Nepřátele Thuvhe. *Jejich* nepřátelé. Lidé jako oni byli zodpovědní za každou svíčku hořící na pomníku šotetské invaze; zjizvili tvář jejich města, rozbili skla, takže ukazovala pokřivené obrazy; připravili o život ty nejodvážnější, nejsilnější, nejudatnější z nich a způsobili utrpení jejich rodinám. A podle otcova vyprávění zabili babičku, která se jim postavila s kuchyňským nožem v ruce.

„Co tady chcete?" zeptal se Aoseh napjatým hlasem. Obývací pokoj vypadal netknutý, polštáře kolem nízkého stolu ležely na svých místech, kožešina, na které si Cisi četla u krbu, byla pořád tam, kde ji nechala. V ohništi ještě žhnuly uhlíky, ale v místnosti už bylo chladno. Otec se rozkročil, aby všechny tři děti chránil vlastním tělem.

„Žádná ženská," prohodil jeden z těch tří ke svým kumpánům. „To by mě zajímalo, kde je."

„Orákulum," odpověděl mu další. „Ty se daj těžko nachytat."

„Vím, že mluvíte naší řečí," řekl Aoseh o něco přísněji. „Přestaňte mezi sebou drmolit, jako byste mi nerozuměli."

Akos se zamračil. Copak otec neslyšel, že se dohadují o jejich matce?

„S tímhle budou potíže," řekl ten nejvyšší. Měl zlaté oči, všiml si Akos, matné jako roztavený kov. „Jak že se jmenuje?"

„Aoseh," řekl ten nejmenší. Měl tvář pokrytou jizvami a šrámy ze všech stran. Kůže kolem nejdelší rány, která jen těsně minula oko, byla svrasklá. Otcovo jméno znělo v jeho ústech cize.

„Aosehu Keresethu," řekl ten se zlatýma očima, ale tentokrát zněl jeho hlas... jinak. Jako kdyby najednou měl silný přízvuk – až na to, že před chvilkou mluvil úplně normálně. „Moje jméno je Vas Kuzar."

„Já vím, kdo jste," řekl Aoseh. „Nežiju s hlavou zahrabanou v písku."

„Chyťte ho," poručil ten, který si říkal Vas, a ten nejmenší se vrhl na otce. Když se Aoseh a ten šotetský voják zaklesli jeden do druhého, Cisi a Akos uskočili stranou. Oba muži chvíli smýkali jeden druhým a pokoušeli se navzájem povalit. Viděli, jak otec zatíná zuby. Zrcadlo v obýváku

se rozletělo na kusy a střepy se vysypaly na podlahu. Potom ze skoby nad krbem spadl zarámovaný obraz, na kterém byli otec a matka v den svatby. Ale stejně se šotetskému vojákovi podařilo Aoseha chytit a odtlačit do obýváku, takže všichni tři, Eijeh, Cisi a Akos, zůstali bez ochrany.

Malý zavalitý voják vmžiku srazil otce na kolena a přiložil mu proudosek k hrdlu.

„Hlídej ty děti, aby neutekly," nařídil Vas tomu štíhlému. V tu chvíli si Akos uvědomil, že hned za nimi jsou dveře. Popadl kliku a stiskl ji, ale sotva zatáhl za dveře, dopadla na něj těžká dlaň. Druhou rukou ho ten Šotet vzal kolem pasu a zvedl ho ze země. Mačkal ho, že se Akos nemohl ani nadechnout. Vší silou toho chlapa kopnul do nohy, ale ten se jenom smál.

„Malý kluk s tenkou kůží," zasyčel sám pro sebe. „Udělal bys líp, kdyby ses rovnou vzdal, ty i celý ten váš primitivní kmen."

„Nejsme primitivní!" odsekl Akos. Znělo to hloupě – jako vztekání malého dítěte, které neví, jak jinak se prosadit v hádce. Ale sotva to řekl, všichni ostatní strnuli. Nejenom ten, co ho držel kolem pasu, ale i Cisi a Eijeh, a dokonce i Aoseh. Všichni zírali na Akose a on – *sakra, už zase!* – cítil, jak se mu do tváří hrne krev. Ještě nikdy v životě se za to své rudnutí nestyděl tolik jako teď, a to bylo co říct.

Pak se Vas Kuzar rozesmál.

„Tvůj nejmladší, předpokládám?" obrátil se na Aoseha. „Věděl jsi, že mluví šotetsky?"

„Já nemluvím šotetsky," namítl Akos nechápavě.

„Právě jsi to udělal," řekl Vas. „To by mě zajímalo, kde se v rodu Keresethů bere dítě s šotetskou krví?"

„Akosi," zašeptal Eijeh překvapeně. Znělo to, jako by se bratra na něco ptal.

„Já nemám šotetskou krev!" odsekl Akos a všichni tři vojáci se mu jednohlasně vysmáli. Teprve tehdy to Akos sám uslyšel – slyšel slova, která mu vycházejí z úst, a byl si jistý jejich významem, ale zároveň slyšel drsné hrdelní skřeky s ostrými odmlkami a zavřenými samohláskami. Slyšel

šotetštinu – jazyk, který se nikdy neučil. Byla tak nepodobná libozvučné thuvheštině, která zněla jako vítr pohrávající si se sněhovými vločkami.

Mluvil šotetsky. Jeho hlas zněl stejně jako hlasy vojáků. Ale jak, *jak* mohl znát jazyk, který se nikdy neučil?

„Kde je tvoje žena, Aosehu?" zeptal se Vas a znovu se zaměřil na jejich otce. Otočil proudosek v ruce a černý pramínek proudu mu poskočil po zápěstí. „Mohli bychom se jí zeptat, jestli neměla pletky s nějakým Šotetem anebo jestli sama není příbuzná s naším vznešeným lidem a nikdy se neobtěžovala ti o tom říct. Orákulum určitě bude vědět, jak je možné, že její nejmladší syn plynule mluví vznešeným jazykem."

„Není tady," odvětil Aoseh chladně, „jak jistě dobře víte."

„Tak Thuvhesan si myslí, že nás přechytračí?" ušklíbl se Vas. „A já si myslím, že snažit se přechytračit nepřítele je nejlepší cesta do hrobu."

„Určitě si myslíš mnoho hloupostí," řekl Aoseh; nějak se mu dařilo dívat se na Vase svrchu, přestože byl sám na kolenou. „Jsi služebník Noaveků. Jsi míň než špína, kterou si vybírám zpod nehtů."

Vas udeřil otce do obličeje. Zasáhl ho takovou silou, až se Aoseh svalil na zem. Eijeh zařval a pokusil se otci pomoct, ale Šotet, který pořád svíral Akose, ho bez námahy zastavil. Držel každého jednou rukou, jako by to vůbec nic nebylo, ačkoli Eijeh byl ve svých šestnácti letech už skoro dospělý.

Nízký stůl uprostřed obývacího pokoje se rozlomil v půli, deska praskla po celé délce a obě části od sebe jednoduše odpadly. Všechny drobnosti, které na stole v tu chvíli ležely – starý hrníček, knížka, pár kousků dřeva, do kterého otec vyřezával –, se rozsypaly po zemi.

„Být tebou, Aosehu," řekl Vas tiše, „snažil bych se ten dar proudu líp ovládnout."

Aoseh se chvilku držel za tvář, ale pak vystřelil vpřed, popadl zápěstí toho zavalitého šotetského vojáka a vší silou s ním zakroutil, takže muž se zjizvenou tváří uvolnil stisk. Aoseh sevřel rukojeť zbraně, vytrhl mu ji z ruky a obrátil ji proti jejímu původnímu majiteli.

„Jen do toho, zabij ho," řekl Vas. „Tam, odkud přišel, jsou tucty dalších, ale tobě by rychle došli synové."

Aoseh si olíznul krev z roztrženého rtu, který rychle otékal, a přes rameno se zadíval na Vase.

„Nevím, kde je," řekl mu. „Měli jste se podívat do chrámu. Tohle je to poslední místo, kam by se vydala, kdyby věděla, že jste na cestě sem."

Vas se usmál na čepel ve vlastní ruce.

„Stejně na tom nesejde," řekl šotetsky a pak se podíval na vojáka, který jednou rukou svíral Akose a druhou tiskl ke stěně Eijeha. „Naší prioritou je to dítě."

„Víme, který je nejmladší," odpověděl voják stejnou řečí a znovu škubl Akosem. „Ale kdo z těch zbylých dvou je druhorozený?"

„Tati," řekl Akos zoufale. „Chtějí vědět, kdo je menší dítě! Chtějí zjistit, kdo z nich je mladší…"

Voják Akose pustil, ale jen proto, aby ho vzápětí hřbetem volné ruky uhodil do tváře. Ta rána chlapce odmrštila až ke stěně; Cisi tiše sykla, rychle se nad svým bratrem sklonila a pohladila ho po tváři.

Aoseh zavrčel skrz zaťaté zuby, vrhl se vpřed a vrazil ukradený proudosek hluboko do Vasovy hrudi, přímo pod pancíř.

Vas ani nehnul brvou. Jenom se křivě usmál, sevřel prsty kolem rukojeti zbraně a vytáhl nůž z těla. Aoseh byl tak ohromený, že jenom stál a zíral. Z rány se řinula krev a rozlévala se po Vasových tmavých kalhotách.

„Znáš moje jméno, ale neznáš můj dar?" řekl Vas tiše. „Necítím bolest, vzpomínáš?"

Znovu Aoseha popadl za ruku a odtáhl mu ji od těla. Pak zabodl čepel do svalu nad loktem a táhl ji dolů, až otec řval tak ukrutně, že Akos nikdy nic podobného neslyšel. Krev crčela na podlahu. Eijeh znovu vykřikl a zmítal sebou, Cisi se tvář zkroutila bolestí, ale ani nepípla.

Akos se na to nemohl dívat. Vyškrábal se na nohy, přestože se mu pořád motala hlava, přestože to nemělo smysl a on nemohl vůbec nic dělat.

„Eijehu," řekl tiše, „uteč!"

Potom se rozběhl proti Vasovi, odhodlán vrazit mu prsty do rány v hrudi a tlačit je hlouběji a hlouběji, až mu rozláme kosti a vytrhne srdce.

Kroky, křik, pláč, to všechno se v jeho uších smísilo se strachem. Marně udeřil do brnění, které Vasovi krylo hruď. Z té rány ho zabrněla ruka. Zjizvený voják k němu přistoupil a povalil ho na zem jako pytel mouky. Pak mu položil nohu na tvář a přišlápnul mu hlavu k zemi. Cítil na líci bahno na podrážce.

„Tati!" křičel Eijeh. „Tati!"

Akos nemohl pohnout hlavou, ale když zamžoural na stranu, viděl otce na zemi, na půli cesty mezi stěnou a dveřmi, loket ohnutý v neobvyklém úhlu. Kolem jeho hlavy se jako svatozář rozlévala kaluž krve. Cisi klečela po jeho boku a třesoucí se rukou mačkala ránu na jeho hrdle. Nad ní se tyčil Vas se zkrvaveným nožem.

Akos strnul.

„Zvedni ho, Suzao," poručil Vas.

Suzao – ten, který Akosovi stál na hlavě – zvedl nohu a vytáhl chlapce na nohy. Akos nemohl odtrhnout oči od otcova těla, od toho, jak se kůže na jeho hrdle rozskočila jako deska jejich stolu, od té spousty krve – *je vůbec možné, že je v jednom člověku tolik krve?* – a její barvy, tmavé oranžovo-červeno-hnědé.

Vas pořád držel v ruce zkrvavený nůž, který si vytrhl z těla. Ruce měl mokré.

„V pořádku, Kalmeve?" zeptal se toho vysokého Šoteta. Ten místo odpovědi jen zavrčel. Popadl Eijeha a nasadil mu na ruce kovová pouta. Eijeh, předtím tak vzpurný, se teď už vůbec nebránil. Jen tupě zíral na otcovo tělo ležící na zemi uprostřed místnosti.

„Díky, že jsi mi prozradil, kterého z tvých sourozenců hledáme," řekl Vas Akosovi. „Jak se zdá, je osudem vás obou jít s námi."

Suzao a Vas Akose obstoupili a postrčili ho dopředu. V posledním okamžiku uhnul stranou, padl na kolena vedle otce a dotknul se jeho tváře. Aosehova kůže byla teplá a lepkavá. Oči měl ještě otevřené, ale život

z něj rychle vyprchával, jako když voda stéká okapem. Díval se na Eijeha, kterého šotetští vojáci odváděli ven ze dveří.

„Přivedu ho zpátky," řekl Akos a pohnul otci hlavou, aby na něj viděl. „Slibuju."

Nebyl u toho, když jeho otec vydechl naposledy. Tou dobou byl v pernatce, v rukou nepřátel.

KAPITOLA 3
CYRA

Bylo mi jenom pět let, když jsem vyrazila na svou první pouť.

Když jsem vystoupila ven, čekala jsem, že vkročím do slunečních paprsků, ale místo toho jsem vyšla do stínu lodi, která se nad Voou, hlavním městem Šotetu, vznášela jako obrovský mrak. Měla podlouhlý tvar a lehce zašpičatělou příď, nahoře pokrytou panely nerozbitného skla. Její kovový trup na sobě nesl stopy desítky let mezihvězdných cest, ale některé pláty se leskly novotou. Věděla jsem, že už brzy budeme uvnitř, jako sežvýkaná potrava v žaludku obří šelmy. Poblíž zadních trysek byl otevřený terminál, kterým jsme měli nastoupit na palubu.

Většina šotetských dětí dostává svolení vypravit se na první pouť – nejdůležitější rituál v celém životě – při dovršení sedmého roku života. Já se jako dítě panovníka, dcera Lazmeta Noaveka, mohla na cestu vypravit o celé dva roky dřív. Měli jsme sledovat proudnici napříč galaxií až tam, kde nabírá ten nejtemnější modrý odstín, a potom sestoupit na povrch jedné planety na sběr, což byla druhá část rituálu.

Bylo zvykem, že panovník a jeho rodina nastupují na palubu poutní lodi jako první. Tedy přinejmenším se to tak dělalo od doby, co moje babička, první panovnice Šotetu z rodu Noaveků, rozhodla, že se to tak sluší.

„Svědí mě hlava," řekla jsem matce a zkusila prstem proniknout pod jeden z pevně spletených copů. Měla jsem jich několik, prý aby mi vlasy nepadaly do tváře. „Proč jsem se nemohla učesat normálně?"

Matka se na mě usmála. Měla na sobě šaty zdobené dlouhými stvoly pernatky, které byly zapletené do živůtku a zdvihaly se až nad ramena. Otega, která byla kromě mnoha dalšího mou učitelkou, mi vysvětlila, že Šoteti kdysi vyseli celé moře pernatky mezi námi a našimi nepřáteli Thuvhesany, aby jim zabránili vpadnout do naší země. Matka dnes záměrně zvolila sváteční oděv, který tenhle moudrý krok připomínal. Někdy se mi zdálo, že úplně všechno, co matka dělá, má být připomínkou naší historie.

„Dnešní den," řekla mi, „bude pro mnoho Šotetů dnem, kdy tě poprvé spatří, ani nemluvě o zbytku galaxie. A určitě nechceme, aby se soustředili na tvůj účes. Tím, že je tak slavnostní, bude prakticky neviditelný. Chápeš?"

Nechápala jsem, ale dál jsem to nezkoumala. Dívala jsem se na matčin účes. Měla tmavé vlasy, stejně jako já, ale ty její měly jinou strukturu – byly tak husté, že v nich zůstávaly vězet prsty, a moje zase tak jemné, že jimi snadno proklouzly.

„Zbytek galaxie?" Technicky vzato jsem věděla, jak je galaxie rozlehlá, že v ní je devět významných planet a bezpočet dalších, a také stanice vybudované na povrchu neobývatelných měsíců a vesmírné lodě tak obrovské, že byly svébytné skoro jako planety. Ale pořád mi planety připadaly asi stejně velké jako dům, ve kterém jsem doposud strávila skoro celý svůj život, rozhodně ne o moc větší.

„Tvůj otec schválil, aby se záběry vyplutí vysílaly v galaktickém zpravodajství, které je společné všem planetám Shromáždění," odpověděla matka. „Každý, kdo se zajímá o naše rituály, se bude dívat."

Byla jsem sice malá, ale už jsem věděla, že ostatní planety vypadají úplně jinak než ta naše. Věděla jsem, že jsme výjimeční v tom, jak putujeme přes celou galaxii za proudem, že naše nezávislost na místu a majetku je

jedinečná. Samozřejmě se o nás lidé na ostatních planetách zajímali. Možná nám dokonce záviděli.

Šotetové vyráželi každoročně na pouť od samotného počátku existence našeho národa. Otega mi jednou řekla, že samotnou poutí činíme zadost tradici, a sběr, který čeká na jejím konci, symbolizuje obnovu – tak se minulost a budoucnost snoubí v jediném rituálu. Ale jindy jsem zase slyšela otce, jak s hořkostí řekl, že „žijeme z odpadu jiných planet". Můj otec měl talent zbavovat věci jejich krásy.

Můj otec, Lazmet Noavek, byl přímo před námi. Jako první prošel velkou branou, která oddělovala rodové panství Noaveků od ulic Voy, a pokynul shromážděnému davu. Lidé začali jásat. Bylo jich tolik, že jsem je viděla jen jako jednolitou masu hlav a ramen, a jejich křik byl tak ohlušující, že jsem neslyšela ani své vlastní myšlenky. Tady v centru Voy, jen pár bloků od amfiteátru, kde se konaly zápasy, byly ulice čisté a kameny dláždění úhledně vyrovnané. Okolní domy byly směsicí starého a nového, prosté kamenné domy s vysokými dřevěnými dveřmi střídaly složité konstrukce z kovu a skla. Tahle pestrá skladba mi připadala stejně přirozená jako moje vlastní tělo. Vždycky jsme uměli skloubit staré a nové tak, aby ani jedno neztratilo nic ze své krásy.

Byla to ovšem moje matka, ne otec, kdo v davu svých poddaných vyvolal největší pozdvižení. S úsměvem natahovala ruce k lidem, kteří se tlačili dopředu, aby se jí mohli aspoň konečky prstů dotknout. Nechápavě jsem pozorovala tváře lidí, kterým jen samotný pohled na ni dokázal vehnat do očí slzy, a poslouchala jejich skandování: *Ylira, Ylira, Ylira*. Ulomila z okraje své sukně stéblo pernatky a zastrčila ho za ucho nějaké malé holčičce. *Ylira, Ylira, Ylira*.

Popoběhla jsem, abych dohnala Ryzka, svého bratra, který byl o celých deset let starší než já. Měl na sobě napodobeninu brnění – ještě si nevysloužil pancíř vyrobený z kůže zabitého Obrněného, což byl pro náš lid symbol postavení – a vypadal v něm statnější než obvykle, což byl asi záměr. Můj bratr byl vysoký, ale hubený jako proutek.

„Proč křičí její jméno?“ zeptala jsem se Ryzka a popobíhala, abych s ním udržela krok.

„Protože ji milují,“ odpověděl. „Zrovna jako my.“

„Ale oni ji *neznají*,“ namítla jsem.

„To sice ne,“ připustil Ryzek, „ale jsou přesvědčeni, že ji znají, a někdy to tak stačí.“

Matka už měla prsty zabarvené od toho, jak se dotýkala tolika natažených nalíčených rukou. Napadlo mě, že by mi asi nebylo příjemné dotýkat se tolika lidí najednou.

Šli jsme obklopeni vojáky, kteří nám razili cestu v husté tlačenici, ale já měla pocit, že bychom je ani nepotřebovali – dav se před otcem rozestupoval, jako by byl nůž, který jej krájí v půli. Možná neskandovali jeho jméno, ale skláněli před ním hlavy a klopili oči. Poprvé v životě jsem viděla, jak tenká je hranice mezi strachem a láskou, mezi zbožnou úctou a zbožňováním. Ta hranice procházela mezi mými rodiči.

„Cyro,“ řekl otec a já strnula – málem jsem zůstala stát jako solný sloup, když se na mě otočil. Podal mi ruku a já ji přijala, ačkoli jsem nechtěla. Můj otec byl ten typ muže, kterému se prostě neodmlouvá.

Pak mě jediným rychlým pohybem zdvihl do náručí – tak rychle, až jsem se rozesmála. Jednou rukou si mě přidržoval u boku, jako bych vůbec nic nevážila. Jeho tvář byla hned vedle té mé, byly z ní cítit byliny a něco spáleného, líce měl porostlé hrubým vousem. Můj otec Lazmet Noavek, panovník Šotetů. Matka mu, když si myslela, že je nikdo neslyší, říkala „Lazi“ a recitovala mu šotetské básně.

„Napadlo mě, že budeš chtít vidět svůj lid,“ řekl mi otec a trochu si mě nadhodil, abych seděla na jeho předloktí. Druhou ruku, kterou zas svěsil volně podél těla, měl od ramene až po zápěstí posetou jizvami s příměsí tmavé barvy, aby vynikaly. Kdysi dávno mi řekl, že to je soupis životů, ale já nechápala, co to znamená. Matka jich taky pár měla, ale zdaleka ne tolik jako otec.

„Tihle lidé touží po síle,“ řekl otec. „A tvoje matka, tvůj bratr a já jim ji dáváme. Jednoho dne jim ji budeš dávat i ty. Ano?“

„Ano," řekla jsem tiše, ačkoli jsem neměla ani tušení, jak bych to měla udělat.

„Dobrá," přikývl. „Teď jim zamávej."

Zvedla jsem ruku, ačkoli se mi celá třásla, a napodobila jsem otce. Pak jsem jen nevěřícně zírala na to, jak dychtivě mi dav můj pozdrav oplácel.

„Ryzku," řekl otec.

„Tak pojď, malá Noaveko," přiskočil Ryzek. Otec mu nemusel říkat, že mě má převzít z jeho náručí – viděl to na jeho postoji stejně dobře, jako já cítila, jak neklidně přenáší váhu sem a tam. Chytila jsem se Ryzka kolem krku, přelezla mu na záda a zaklesla nohy za přezky na jeho zbroji.

Sklonila jsem hlavu a viděla na jeho uhrovité tváři úsměv.

„Poběžíme," houkl na mě tak nahlas, aby překřičel lomoz kolem nás.

„Poběžíme?" zeptala jsem se nejistě a sevřela ho o něco pevněji.

Místo odpovědi si pevně přitiskl moje kolena pod paže a se smíchem se rozběhl uličkou, kterou pro nás vojáci vytvořili. Poskakovala jsem mu na ramenou nahoru a dolů a začala jsem se smát. Dav kolem nás – náš lid, můj lid – se přidal a já najednou všude viděla jenom úsměvy.

Pak jsem před sebou spatřila zdviženou ruku. Natahovala se ke mně a já se jí dotkla konečky prstů, přesně tak, jak to dělala matka. Byla zpocená a trochu potu mi ulpělo na prstech. Zjistila jsem, že mi to nevadí tolik, jak jsem si prve myslela. Srdce mi bilo jako o závod.

KAPITOLA 4
CYRA

Ve zdech panství rodu Noaveků byly tajné průchody, aby se služebnictvo mohlo pohybovat po domě, aniž by nás a naše hosty rušilo svou přítomností. Taky jsem tudy často procházela a učila jsem se význam značek vyrytých do rohů stěn a nad průchody, podle kterých se sloužící orientovali. Otega mě často kárala, když jsem na vyučování přišla pokrytá pavučinami a prachem, ale jinak se nikdo nestaral, jak trávím svůj volný čas, pokud jsem otce nerušila při práci.

Když mi bylo čerstvých sedm let, dostala jsem se na svých objevných výpravách do stěn za otcovou pracovnou. Přivedl mě tam rachotivý zvuk, ale když jsem zaslechla otcův hlas, hlučný a hněvivý, zůstala jsem strnule stát.

Na okamžik jsem si pohrávala s myšlenkou, že se otočím a poběžím zpátky stejnou cestou, jakou jsem přišla, abych se dostala do bezpečí svého pokoje. Když otec zvýšil hlas, nikdy to nevěstilo nic dobrého. Jediný, kdo ho uměl uklidnit, byla matka, ale ani ona ho nedokázala zcela ovládnout.

„Tak mluv!" štěkl otec. Přitiskla jsem ucho ke stěně, abych ho lépe slyšela. „Řekni mi *přesně*, cos mu řekl."

„Já... myslel jsem..." Ryzkovi se chvěl hlas, jako by se měl každou chvíli rozplakat. To taky nebylo dobré znamení. „Myslel jsem, že když se cvičí na mého pobočníka, že se mu dá věřit..."

„Řekni mi, cos mu řekl!“

„Řekl jsem mu, že můj osud je… je padnout rukou člena rodu Benesitů. A že to je jeden ze dvou thuvheských rodů. Nic víc.“

Odlepila jsem se od stěny. Nikdy jsem Ryzkův osud neslyšela. Věděla jsem, že mu ho rodiče řekli v době, kdy se většina předurčených dětí dozvídá o svém osudu – když se u něj projevil dar proudu. Sama jsem se svůj osud měla dozvědět za několik let. Ale znát ten Ryzkův – vědět, že Ryzkovým osudem je *padnout* rukou člena rodu Benesitů, který se skrýval už tak dlouho, že jsme ani neznali jména jeho členů a nevěděli jsme, na které planetě žijí – to byl vzácný dar. Nebo spíš břímě.

„Pitomče! *Nic víc?*“ rozčiloval se otec. „Ty si myslíš, že si můžeš dovolit někomu důvěřovat, když jsi dostal takový slabošský osud? Musíš ho tajit! Jinak tě tvoje vlastní slabost stáhne ke dnu!“

„Omlouvám se.“ Ryzek si odkašlal. „Budu si to pamatovat. A už to nikdy neudělám.“

„Máš pravdu. Neuděláš.“ Otcův hlas se ztišil a zněl zcela monotónně, ale to bylo snad ještě horší, než když křičel. „Budeme prostě muset víc zapracovat na tom, abychom našli nějaké řešení, že ano? Mezi stovkami budoucností, které existují, budeme muset najít nějakou, ve které nebudeš úplně k ničemu. A ty se zatím budeš ze všech sil snažit, abys vypadal co nejsilnější, a to i před svými nejbližšími. Rozumíš?“

„Ano, pane.“

„Dobře.“

Zůstala jsem tam přikrčená a poslouchala jsem jejich tichý rozhovor, dokud se mi z prašného vzduchu v chodbě nezačalo chtít kýchnout. Přemýšlela jsem o svém osudu, jestli mě vyzdvihne k moci nebo srazí k zemi. Ale ať tak či tak, bála jsem se ho víc než dřív. Můj otec měl jediný sen, dobýt Thuvhe, a Ryzek byl osudem předurčen k tomu, že selže, odsouzen zklamat naději, kterou v něj otec vkládal.

Bylo nebezpečné popouzet otce něčím, co se nedalo změnit.

Litovala jsem Ryzka. Litovala jsem ho, dokud jsem neprozřela.

KAPITOLA 5
CYRA

O rok později, když mi bylo osm, přiběhl bratr jednoho dne do mého pokoje. Lapal po dechu a byl promáčený až na kost. Právě jsem na koberci před postelí vyrovnala poslední ze svých panen. Byla to kořist z loňské pouti na Othyr, kde měli zálibu v drobných, zbytečných věcech. Ryzek jich cestou ke mně pár převrhnul. Vztekle jsem na něj křikla, že zničil mou bojovou formaci.

„Cyro," řekl a posadil se vedle mě. Bylo mu osmnáct let, ruce i nohy měl příliš dlouhé a čelo poseté pupínky, ale děs v jeho očích působil, že vypadal mladší. Položila jsem mu ruku na rameno.

„Co se děje?" zeptala jsem se a pevně stiskla.

„Vzal tě otec někdy někam, jen aby ti... něco ukázal?"

„Ne." Lazmet Noavek mě nikdy nikam nevzal; skoro se na mě ani nepodíval, když se mnou byl v jedné místnosti. Nevadilo mi to. Už tehdy jsem moc dobře věděla, že stát se cílem otcova přísného pohledu nevěstilo nic dobrého. „Nikdy."

„To není zrovna spravedlivé, nemyslíš?" řekl Ryzek rozčileně. „Oba jsme jeho děti, ty a já. Měl by se k nám chovat stejně, co říkáš?"

„No... asi ano," řekla jsem. „Ryzku, co se...?"

Ale Ryzek mi jenom položil dlaň na tvář.

Můj pokoj s modrými závěsy a obklady stěn z tmavého dřeva zmizel.

„Dnes, Ryzku," ozval se hlas mého otce, „dnes dáš povel ty. *"*

Byla jsem v malé, potemnělé místnosti s kamennými stěnami a obrovským oknem přímo přede mnou. Otec stál vlevo vedle mě, ovšem vypadal menší než obvykle – ve skutečnosti jsem mu sahala sotva po boky, ale v té místnosti jsem se mu mohla zpříma podívat do očí. Ruce jsem měla natažené před sebou. Prsty byly dlouhé a tenké.

„Ty chceš..." Dýchala jsem rychle a mělce. „Ty chceš, abych..."

„Tak se vzpamatuj," zavrčel otec, popadl mě za přední plát brnění a přitáhl mě k oknu.

Venku jsem viděla starého muže s vrásčitou tváří a šedými vlasy. Byl kost a kůže, oči měl prázdné a na rukou pouta. Na otcův pokyn k němu v místnosti za oknem přistoupily stráže. Jeden muž ho popadl za ramena a druhý mu kolem krku přehodil kus provazu, který vzadu pevně uvázal. Vězeň se nezmohl na žádný odpor, stál mátožně, jako by v žilách neměl krev, ale olovo.

Roztřásla jsem se a nedokázala jsem přestat.

„Tenhle muž je zrádce," řekl otec. „Podílel se na spiknutí proti našemu rodu. Šířil o nás lži, že rozkrádáme cizí dary pro hladové a nemocné Šotety. Lidi, kteří pomlouvají naši rodinu, nestačí jenom zabít – je třeba je zabít pomalu. A ty musíš být připraven k tomu vydat rozkaz. Musíš být dokonce připraven udělat to sám, ale tuhle lekci si necháme na později."

Strach se mi převaloval v žaludku jako velký červ.

Otec si zoufale povzdychl a pak cosi strčil do Ryzkovy dlaně. Byla to lahvička zapečetěná voskem.

„Jestli se nedokážeš uklidnit, tohle ti pomůže," řekl. „Ale tak nebo tak, uděláš, co ti řeknu."

Nahmatala jsem okraj voskové zátky, sloupla ji a vlila si obsah lahvičky do úst. Uklidňující lektvar mě pálil v hrdle, ale trvalo to jen chvilku, než se mi srdce přestalo zmítat v hrudi a panika začala ustupovat do pozadí.

Kývla jsem na otce, který stiskl spínač a zapnul reproduktory v sousední místnosti. Chvilku mi trvalo, než se z mlhy, která plnila mou mysl, vynořilo to pravé slovo.

„Popravte ho," řekla jsem hlasem, který jsem sama nepoznávala.

Jeden z dozorců o krok ustoupil a zatáhl za konec provazu, který byl provlečený okem ve stropu, jako když je jehla navlečená na nit. Tahal, dokud se vězeň nedotýkal země jen konečky prstů. Pozorovala jsem jeho tvář, jak postupně rudne a potom fialoví. Zmítal se. Chtěla jsem uhnout pohledem, ale nešlo to.

„Ne všechno, co je účinné, je nutné dělat veřejně," řekl otec s ledovým klidem poté, co spojení se sousední místností zase vypnul. „Dozorci budou šeptat o tom, co děláš lidem, kteří se ti vzepřou, a ti, kdo je uslyší, o tom budou šeptat zas dalším, a tak se o tvé síle a moci dozví celý Šotet."

Cítila jsem, jak moc se mi chce křičet, ale držela jsem ten výkřik v hrdle, jako kdyby to bylo sousto tak velké, že nejde spolknout.

Malá temná místnost se rozplynula.

Stála jsem na prosluněné ulici plné lidí. Držela jsem se u matky, objímala jsem ji rukou kolem stehna. Všude kolem nás stoupal do vzduchu prach – v hlavním městě planety Zold, které neslo nepříliš nápadité jméno Zoldia City, bylo v tom ročním období všechno pokryté tenkou vrstvičkou jemného šedého prachu. Nebyl to ale prach z půdy nebo kamene, jak jsem si myslela. Zvedal se z obrovského pole květin, které leželo na východ odsud a teď bylo téměř nepřetržitě bičované silným větrem.

Znala jsem to místo, ten okamžik. Byla to jedna z mých nejmilejších vzpomínek na čas strávený s matkou. Matka se uklonila muži, který nás přišel přivítat, a zlehka mě pohladila po vlasech.

„Děkuji vám, Veličenstvo, že jste tak laskavě svolil s konáním sběru," řekla matka tomu muži. „Udělám, co bude v mých silách, abych zajistila, že si vezmeme jen to, co už nepotřebujete."

„To bych byl rád. Během posledního sběru se šířily zvěsti o tom, že vojáci Šotetu se chovali jako barbaři. Dokonce prý vydrancovali nemocnici," odpověděl ten muž nevrle. Jeho kůže se bělala prachem, až se skoro zdálo, že se na slunci třpytí. Užasle jsem na něj zírala. Měl na sobě dlouhou šedou róbu, jako by se snažil vypadat jako oživlá socha.

„Chování těch vojáků bylo neomluvitelné a byli za něj přísně potrestaní," řekla matka pevným hlasem. Pak se otočila ke mně. „Cyro, drahá, tohle je nejvyšší velitel hlavního města Zoldu. Veličenstvo, tohle je má dcera Cyra."

„Líbí se mi ten prach," řekla jsem. „Nelétá vám do očí?"

Zdálo se, že jsem ho tou otázkou trochu obměkčila. „Neustále. Když nevítáme návštěvy, nosíme ochranné brýle."

Vytáhl jedny z kapsy a podal mi je. Byly velké a skla byla bledě zelená. Nasadila jsem si je, ale hned mi sklouzly z očí a zůstaly viset kolem krku, takže jsem si je musela jednou rukou přidržovat. Matka se zasmála – zlehka, zvonivým hlasem – a ten muž se k ní přidal.

„Vynasnažíme se respektovat vaši tradici," řekl pak matce. „Ačkoli se přiznám, že jí nerozumím."

„Obnova je stěžejním prvkem naší kultury," vysvětlila mu. „A tak vytváříme nové z toho, co jiní odložili. Nic, co může být využito, by nemělo přijít nazmar. V tom se jistě shodneme."

A pak mi její slova začala v uších znít pozpátku, brýle mi vyletěly na oči, pak přes hlavu a zpět do ruky toho muže. Byl to můj první sběr a vzpomínka na něj se v mé mysli přetáčela na začátek. Potom se rozplynula.

Byla jsem zpátky ve svém pokoji, obklopena rozházenými pannami, a *věděla* jsem, že jsem byla na své první pouti a potkala tam velitele Zoldia City, ale už jsem si nedokázala vybavit příslušné obrazy. Místo nich jsem viděla vězně s oprátkou kolem krku a v uších mi zněla ozvěna otcových tichých slov.

Ryzek vyměnil jednu ze svých vzpomínek za jednu mou.

Už dřív jsem viděla, jak to dělá – jednou s Vasem, svým přítelem a pobočníkem, a jednou s naší matkou. V obou případech to bylo poté, co se vrátil ze slyšení u otce. Vypadal, jako by ho otec úplně zdrtil, pak položil dlaň na svého nejlepšího přítele nebo na matku a o chvilku později se narovnal, oči rozjasněné a vypadal silnější než předtím. Zato oni vypadali tak nějak... prázdnější. Jako by o něco přišli.

„Cyro," řekl Ryzek. Na tvářích se mu pořád leskly slzy. „Takhle je to spravedlivé. Je fér, abychom se o tohle břímě dělili."

Znovu ke mně natáhl ruku. Něco hluboko ve mně zahořelo. Když se jeho dlaň dotkla mé tváře, rozběhly se mi pod kůží inkoustově černé žilky jako brouci se spoustou nožiček, jako temné pavučiny. Pohybovaly se, lezly mi po ramenou, pálily v obličeji. A bolely.

Zakřičela jsem tak hlasitě, jak jsem ještě nikdy v životě nekřičela, a Ryzkův hlas se ke mně přidal, křičeli jsme ve skoro harmonickém souzvuku. Černé žíly mi působily bolest; temnota *byla* bolest a já byla celá jenom z ní, byla jsem bolest sama.

Odtrhnul ode mne ruku, ale ty stíny pod kůží i bolest pokračovaly. To byl můj dar proudu, vyvolaný příliš brzy.

Matka přiběhla do mého pokoje, na sobě halenu zapnutou jenom napůl a tvář celou mokrou, protože si ji nestačila osušit. Spatřila šedé šmouhy pod mou kůží, rychle ke mně přistoupila a na okamžik mi položila ruce na ramena, ale hned je zase odtrhla a tiše sykla. Taky tu bolest cítila. Znovu jsem zaječela a zatínala jsem nehty do těch černých pavučin pod kůží.

Matka mi musela dát léky, aby mě uklidnila.

Ryzek, který nikdy nesnášel bolest, se mě od té doby už nedotýkal, aspoň pokud to nebylo nevyhnutelně nutné. A nikdo jiný vlastně taky ne.

KAPITOLA 6
CYRA

„Kam jdeme?“

Pospíchala jsem za matkou po naklizených chodbách. Podlahy byly tak naleštěné, že jsem v nich viděla svůj odraz včetně tmavých čar. Matka šla pár kroků přede mnou, rukou si přidržovala šaty, hlavu měla vztyčenou a držela se rovně jako svíčka. Jako vždycky vypadala elegantně. Měla na sobě šaty s pláty Obrněného všitými do živůtku, ale navrch zdobené látkou tak jemnou, že vypadaly lehké jako pírko. Věděla, jak si nalíčit oči, aby to vypadalo, že má dlouhé a dokonalé řasy. Jednou jsem to zkusila udělat jako ona, ale nedokázala jsem udržet ruku, aby se mi nechvěla, a každou chvilku jsem musela přestat a rozdýchat tu bolest. Sama jsem dávala přednost jednoduchosti před elegancí, volným šatům a botám bez tkaniček, kalhotám, které se nemusely zapínat, a svetrům, které zakrývaly většinu kůže. Bylo mi skoro devět let a už jsem byla zbavena vší lehkovážnosti.

Bolest se stala neodmyslitelnou součástí mého života. I ty nejjednodušší úkony mi trvaly dvakrát déle, protože jsem občas musela zalapat po dechu. Lidé se mě zdráhali dotknout, takže jsem všechno musela dělat sama. Vyzkoušela jsem všemožné léky a lektvary z cizích planet v marné naději, že potlačí můj dar, ale vždycky se mi z nich udělalo ještě hůř.

„Ticho," řekla matka a přitiskla si ukazováček na rty. Otevřela dveře a vyšly jsme na přistávací plochu na střeše paláce. Čekal tam připravený letoun, vznášel se nad zemí jako dravý pták a dveře byly otevřené dokořán. Matka se rozhlédla, pak mě popadla za rameno – pokryté látkou, abych jí neublížila – a vlekla mě směrem k lodi.

Když jsme nastoupily, usadila mě na jedno z míst pro pasažéry a pevně mi kolem pasu a přes prsa utáhla bezpečnostní pásy.

„Pojedeme za někým, kdo by ti možná mohl pomoct," řekla.

Na tabulce na dveřích ordinace stálo *Dr. Dax Fadlan*, ale řekl mi, abych mu říkala Dax. Stejně jsem mu říkala „doktore Fadlane". Rodiče mě naučili, že mám projevovat respekt lidem, kteří nade mnou mají nějakou moc.

Moje matka byla vysoká a měla dlouhý krk, který se nakláněl dopředu, takže vypadala, jako by se neustále někomu klaněla. Zrovna teď měla šlachy na krku napjaté a já viděla, jak jí pod kůží pulzuje krev.

Oči doktora Fadlana každou chvilku zabloudily k matčině paži. Nosila své čáry života tak, aby byly vidět, a dokonce i ony na ní vypadaly elegantně: jedna jako druhá, rovné, ve stejných rozestupech. Doktor Fadlan byl Othyřan, takže do jeho ordinace asi mnoho Šotetů nezabloudilo.

Bylo to zvláštní místo. Když jsme dorazily, poslali mě do místnosti plné podivných hraček, tak jsem si vzala několik panen a začala jsem si s nimi hrát tak, jak jsme to s Ryzkem dělávali doma, dokud jsme si ještě hrávali spolu: Seřadila jsem je jako armádu a vytáhla jsem s nimi do boje proti tomu obrovskému plyšovému zvířeti v koutě. Asi po hodině mě doktor Fadlan zavolal, že můžu jít ven, že svůj posudek už dokončil. Jenže já za celou tu dobu nic nedělala.

„Osm let je poměrně brzy, to je pravda, ale Cyra není nejmladší dítě, u kterého jsem viděl projevy daru," řekl doktor Fadlan matce. Bolest zesílila a já začala zhluboka dýchat – přesně tak, jak to učí šotetské bojovníky pro případ, že by byli zraněni a rána se musela zašít bez anestetik. Viděla jsem to na záznamech. „Obvykle k tomu dochází v extrémních situacích,

je to něco jako obranná reakce organismu. Máte nějakou představu, jaké okolnosti to u ní mohly vyvolat? Snad by nám to pomohlo pochopit, proč se u ní projevil zrovna tenhle dar."

„Jak jsem řekla, nevím," odpověděla matka.

Lhala. Řekla jsem jí, co mi Ryzek udělal, ale rozhodně jsem se jí teď neodvážila odporovat. Když moje matka lhala, vždycky k tomu měla nějaký důvod.

„Je mi líto, ale obávám se, že to, co se s Cyrou děje, není pozvolné projevování daru proudu, jak je u mládeže běžné," řekl doktor Fadlan. „Zdá se, že se její dar už projevuje v plné síle, a důsledky této skutečnosti jsou poněkud znepokojivé."

„Jak to myslíte?" Měla jsem pocit, že matka sedí rovně jako pravítko, ale stejně se jí nějak podařilo narovnat se ještě víc.

„Proud prochází každým z nás," řekl jemně. „A stejně jako roztavený kov vlévaný do formy nabývá v každém z nás jiného tvaru, projevuje se v jiné podobě. Jak se člověk vyvíjí, mohou ty změny ovlivnit formu, kterou proud protéká, takže se může změnit i jeho dar, ale obvykle se lidé na tak zásadní rovině nemění."

Doktor Fadlan měl neposkvrněnou paži a nemluvil vznešeným jazykem. V koutcích očí i úst se mu sbíhaly nesčetné vrásky, a když se na mě zadíval, přibyly k nim ještě další. Jeho pleť ale měla stejný odstín jako pleť mé matky, což naznačovalo, že budou stejného původu. Mnozí Šoteti byli míšenci, takže to nebylo nic neobvyklého – já sama jsem měla kůži světle hnědou, v některém světle téměř zlatavou.

„To, že dar vaší dcery působí bolest jí samotné a projektuje ji i do ostatních, nám napovídá něco o tom, co se v ní odehrává," řekl doktor Fadlan. „Bylo by zapotřebí delšího pozorování, aby se dalo s jistotou říct, co to je. Ale po zběžném posouzení bych řekl, že na určité úrovni vědomí má pocit, že si tu bolest zaslouží. A ostatní si ji podle ní zasluhují také."

„Chcete říct, že si má dcera za tenhle dar může sama?" Tep v žilách na matčině krku se zrychlil. „Že podvědomě chce být právě taková, jaká je?"

Doktor Fadlan se předklonil a zadíval se přímo na mě. „Cyro, ten dar pramení z tebe. Když se změníš, změní se i on."

Matka vstala. „Je to dítě. Není to její vina, a rozhodně to není dar, o který by stála. Je mi líto, že jsme tu plýtvaly časem. Cyro."

Natáhla ke mně ruku v rukavici a já ji s nelibostí stiskla. Jen málokdy jsem ji viděla takhle rozčilenou. Stíny pod mou kůží se roztančily ještě rychleji.

„Jak vidíte," poznamenal doktor Fadlan, „všechno se to zhorší, když je rozrušená."

„Ticho," sykla matka přísně. „Nedovolím, abyste otravoval její mysl ještě víc, než už jste to udělal."

„V rodině, jako je ta vaše, mám obavy, že už toho viděla a slyšela příliš, než aby se její mysl ještě dala zachránit," zamručel, když jsme odcházely.

Matka mě neúnavně vlekla po chodbách až k odletové plošině. Než jsme došly k našemu letounu, obstoupili ho othyrští vojáci. Jejich zbraně mi ve srovnání s těmi našimi připadaly komické, tenké hůlky opásané temným proudem a určené k omráčení místo zabití. I jejich zbroj byla k smíchu, byly to krunýře z načechraného syntetického materiálu, které vůbec nechránily jejich boky.

Matka mě poslala na palubu a zastavila se u jednoho z vojáků, aby s ním promluvila. Loudala jsem se ke dveřím, abych je mohla poslouchat.

„Jsme tu, abychom vás doprovodili mimo planetu," oznámil jí voják.

„Jsem manželka svrchovaného vládce Šotetů. Měl byste mě oslovovat *Výsosti*," obořila se na něj matka.

„Omlouvám se, madam, ale Shromáždění devíti planet neuznává žádný národ Šotetů, a tudíž ani žádného jejich svrchovaného vládce. Pokud okamžitě opustíte planetu, nebudeme vám dělat žádné potíže."

„Žádný národ Šotetů," zasmála se matka zlověstně. „Jednou přijde den, kdy těch slov budete litovat."

Nadzdvihla si okraj šatů a nastoupila do lodi. Já se uvnitř usadila na své místo, ona vedle mě. Dveře se zavřely a pilot začal se strojem stoupat.

Tentokrát jsem si bezpečností pásy zapínala sama, protože matce se třásly ruce.

Tehdy jsem to samozřejmě nevěděla, ale byl to náš poslední společný rok. Po další pouti, když mi bylo devět let, matka zemřela.

Spálili jsme její tělo na vysoké hranici uprostřed města Voa, ale poutní loď pak odvezla její popel do vesmíru. Naše rodina držela smutek a s námi i celý národ Šotetů.

Ylira Noavek bude navěky putovat s proudem, řekl kněz, když za našimi zády vzlétala loď s jejím popelem. *A proud ji provede po všech zázracích světa.*

Dlouhé roky jsem se pak nedokázala přimět ani vyslovit její jméno. Koneckonců to byla moje vina, že zemřela.

KAPITOLA 7
CYRA

Bratry Keresethy jsem poprvé v životě zahlédla z průchodu pro služebnictvo, který vedl podél Zbraňového sálu. Byla jsem o několik let starší, už skoro dospělá.

Otec se odebral za matkou jen o několik let později, zahynul při útoku během naší poslední pouti. Můj bratr Ryzek nastoupil cestu, kterou mu otec předurčil, cestu k uznání Šotetů. Možná dokonce k jejich nadvládě.

Jako první mi o Keresethech řekla Otega, protože služebnictvo v paláci si o nich šeptalo nad hrnci v kuchyni a ona mi vždycky říkala, o čem se mezi lidmi mluví.

„Zajal je pobočník tvého bratra, Vas," řekla mi, když kontrolovala mou esej, jestli v ní nejsou hrubky. Pořád mě učila literaturu a přírodní vědy, ale v ostatních oborech už jsem ji překonala a dál jsem se vzdělávala sama, zatímco ona se vrátila ke své původní práci a spravovala palácovou kuchyni.

„Myslela jsem, že Ryzek vyslal vojáky, aby zajali orákulum. To nejstarší," řekla jsem.

„To ano," přikývla Otega. „Ale nejstarší orákulum si raději vzalo život, než aby padlo do zajetí. Každopádně Vas a jeho muži měli za úkol zajmout bratry Keresethy. Odvlekl je přes Předěl se spoustou křiku, aspoň tak se to

povídá. Ale ten nejmladší – Akos – mu nějak utekl, ukradl zbraň a obrátil ji proti jednomu z jeho vojáků."

„Proti komu?" zeptala jsem se. Znala jsem muže, se kterými se Vas vydával na cesty. Věděla jsem, že jeden má slabost pro sladkosti, jinému že se nikdy pořádně nezahojila stará rána na levém rameni a další že si vycvičil ochočeného ptáčka, aby mu zobal přímo z pusy. Bylo dobré o lidech něco vědět. Jen pro případ, že by se to někdy hodilo.

„Proti Kalmevu Radixovi."

Takže ten se slabostí pro sladké.

Podivila jsem se. Kalmeva Radixe, jednoho z bratrových elitních vojáků, zabil malý thuvheský chlapec? To tedy rozhodně nebyla hrdinská smrt.

„Proč dal ty bratry unést?" zeptala jsem se.

„Kvůli jejich osudům." Otega nadzdvihla obočí. „Anebo se to tak aspoň říká. A vzhledem k tomu, že jejich osudy očividně nezná nikdo jiný než Ryzek, je to dost pravděpodobné."

Já osudy těch Keresethů, ani osud nikoho jiného z předurčených neznala, jen Ryzkův a svůj vlastní. Věděla jsem, že před několika dny byly veřejně vyhlášeny ve zpravodajské relaci Shromáždění, ale Ryzek nechal vysílání přerušit jen chvilku poté, co se předseda Shromáždění objevil na obrazovce. Jako obvykle přednášel svůj projev othyrsky, přičemž užívání a výuka všech jazyků kromě šotetštiny u nás byly už přes deset let zakázané, ale ani tak nechtěl bratr nic riskovat.

Otec mi můj vlastní osud sdělil poté, co se projevil můj dar proudu, a nedělal s tím žádné velké ciráty. *Druhorozené dítě rodu Noaveků překročí Předěl.* Byl to zvláštní osud pro předurčenou dceru – zvláštní v tom, že byl tak nudný.

Už jsem chodbičkami pro služebnictvo nechodila tak často jako dřív – v našem domě se děly věci, o kterých jsem raději nechtěla nic vědět –, ale abych se mohla podívat na unesené Keresethy... no, zkrátka jsem musela udělat výjimku.

To jediné, co jsem o Thuvhesanech věděla – samozřejmě kromě toho, že jsou to naši nepřátelé –, bylo, že mají tenkou kůži, kterou je snadné prořízнout, a že se věnují pěstování ledokvítí, které je hybnou silou celé jejich ekonomiky. Na matčino naléhání jsem se naučila jejich řeč – šotetské šlechty se otcův zákaz užívání cizích jazyků samozřejmě netýkal –, ale kroutil se mi z ní jazyk zvyklý na ostré, tvrdé zvuky šotetštiny a ne na rychlé ševelení Thuvhesanů.

Věděla jsem, že Ryzek nechal jednoho z Keresethů odvést do Zbraňového sálu, a tak jsem se schovala ve stínu a maličko odsunula jeden z panelů ve stěně, abych se tenkou škvírkou mohla nepozorovaně dívat dovnitř. Vzápětí jsem zaslechla kroky.

Sál byl skoro stejný jako většina místností na našem panství, stěny i podlaha byly z tmavého dřeva tak důkladně naleštěného, že vypadalo, jako by bylo potažené vrstvičkou ledu. Pod vysokým stropem visel obrovský lustr ze zkrouceného kovu a skleněných koulí, ve kterých poletovaly drobné mušky fenzu. Ty ozařovaly místnost přízračným, proměnlivým světlem. Sál byl skoro prázdný, na sedací polštáře – pro větší pohodlí umístěné na nízkých dřevěných podstavcích – se věčně jenom prášilo, takže už dávno nebyly krémové, ale spíš šedé. Rodiče tu kdysi pořádali hostiny, ale Ryzek tu místnost používal jen pro přijímání lidí, které chtěl zastrašit.

Jako prvního jsem spatřila Vase. Na jedné straně hlavy měl dlouhé, mastnotou zplihlé vlasy, druhou měl čerstvě vyholenou a ještě rudou od břitvy. Vedle něj se potácel chlapec mnohem menší než já, tvář posetou modřinami. Měl úzká ramena, celý byl dost hubený a malý. Pleť měl bledou a šel tak křečovitě, jako by měl co dělat, aby se udržel na nohou.

Za ním se objevil druhý kluk s hustými vlnitými vlasy. Byl vyšší a statnější než ten první Kereseth, ale hrbil se, takže vypadal skoro menší.

Tak tohle byli bratři z rodu Keresethů, osudem předurčené děti své generace. Moc velký dojem na mě neudělali.

Můj bratr na ně čekal na opačném konci sálu, rozvalený na schodech, které vedly k vyvýšenému pódiu. Na hrudi měl pancíř, ale ruce měl holé,

aby bylo dobře vidět značky za zabité, které mu pokrývaly celé předloktí. Byly za mrtvé, které dal popravit otec, aby se mezi prostým lidem nezačaly šířit zvěsti o bratrově slabé povaze. V pravé ruce držel malý proudosek, který co chvíli vyhodil do vzduchu, nechal ho roztočit a vždycky ho zase chytil za rukojeť. Jeho pleť byla v namodralém světle tak bledá, že vypadal skoro jako mrtvola.

Sotva spatřil své thuvheské zajatce, usmál se a vycenil na ně zuby. Když se smál, byl můj bratr docela pohledný, ale jeho úsměv mohl klidně znamenat, že se vás chystá zabít.

Zaklonil se, opřel se o lokty a nadzdvihl bradu.

„Ale, ale," začal. Hlas měl hluboký a chraplavý, jako kdyby celou noc řval z plna hrdla.

„Tak *tohle* je ten, o kom jsme slyšeli tolik zvěstí?" Ryzek kývl hlavou na zbitého Keresetha. Mluvil přitom plynulou thuvheštinou. „To je ten chlapec, který si vysloužil čáru života ještě dřív, než ho dovlekli do lodi?" Zasmál se.

Zamžourala jsem na ruku toho potlučeného. Na předloktí měl hlubokou řeznou ránu a potůček zaschlé krve se mu táhnul po hřbetu ruky až mezi prsty. Čára za zabitého. Úplně čerstvá, podle toho, co se proslýchalo, za Kalmeva Radixe. Tohle byl tedy Akos a ten fňukající byl Eijeh.

„Akos Kereseth, třetí dítě z rodu Keresethů." Ryzek vstal, protočil nůž na dlani a sešel ze schodů. Vzrůstem převyšoval i Vase. Byl jako normální dospělý muž, kterého natáhli do výšky, takže byl v ramenou i v bocích hubenější, než by se na jeho velikost slušelo.

Taky jsem byla vysoká, ale tím moje fyzická podobnost s bratrem končila. U Šotetů bylo celkem běžné, že si sourozenci nebyli podobní, protože krev v našich žilách byla směsicí z mnoha planet, ale i tak jsme s Ryzkem byli výjimeční tím, jak jsme se od sebe lišili. Ten chlapec – Akos – se mému bratrovi podíval do očí.

Poprvé jsem na jméno Akos narazila v jedné knize šotetských dějin. Bylo to jméno duchovního vůdce, klerika, který raději ukončil vlastní ži-

vot, než aby zneuctil proud tím, že by vzal do ruky proudosek. Takže tenhle Thuvhesan měl šotetské jméno. Že by mu ho rodiče dali z neznalosti? Anebo chtěli potají uctít nějakou dávno zapomenutou příměs šotetské krve?

„Proč jsme tady?“ zachraptěl Akos šotetsky.

Ryzek se pořád smál. „Vidím, že pověsti nelhaly – opravdu mluvíš vznešeným jazykem. Fascinující. Zajímalo by mě, jak jsi přišel k šotetské krvi.“ Zvedl ruku a dloubnul Akose do koutku oka, do modřiny, kterou tam měl. Chlapec zamžoural bolestí. „Zdá se, že za zabití jednoho z mých vojáků už jsi byl řádně potrestán. Prý máš trochu pochroumaná žebra.“

Když mluvil, maličko přimhouřil oči. Bylo mi jasné, že si toho může všimnout jen někdo, kdo Ryzka zná tak dlouho jako já. Nebyl to žádný potlačovaný soucit s vězněm. Můj bratr prostě nesnášel pohled na lidské utrpení, protože nechtěl, aby mu připomínalo, že existuje bolest, vůči které je stejně zranitelný jako všichni ostatní.

„Skoro jsem ho sem musel donést,“ poznamenal Vas. „A na loď jsme ho museli nakládat ve dvou.“

„Za normálních okolností bys za něco tak pošetilého jako zabít jednoho z mých vojáků zaplatil životem,“ řekl Ryzek Akosovi, jako kdyby to vysvětloval malému dítěti. „Ale tvým osudem je zemřít ve službách rodu Noaveků, zemřít *v mých* službách, takže bych z tebe nejdřív rád vyždímal pár let.“

Akos byl napjatý od první chvíle, kdy jsem ho spatřila. Když jsem ho pozorovala, zdálo se mi, jako by z něj všechen vzdor zvolna vyprchával, až nakonec vypadal zranitelný jako malý kluk. Prsty měl zaťaté, ale ne v pěst. Byly to spíš ruce spícího dítěte.

Pochopila jsem, že svůj osud slyší prvně v životě.

„To není pravda,“ řekl, jako by doufal, že Ryzek jeho obavy hned zase rozptýlí. Žaludkem mi projela bodavá bolest a já si přitiskla dlaň na břicho.

„Ujišťuju tě, že to tak opravdu je. Nebo ti to mám přečíst přímo z přepisu vysílání?“ Ryzek vytáhl ze zadní kapsy list papíru – očividně se pře-

dem připravoval na to, aby zajatce psychicky zlomil – a rozložil ho. Akos se celý třásl.

„Třetí dítě z rodu Keresethů...“ zarecitoval z listu othyrsky. Když jsem ta slova slyšela v jazyce, kterým byla vyhlášena po celé galaxii, připadalo mi to celé nějak skutečnější a zdálo se mi, že Akos, který se s každou slabikou znovu a znovu chvěl, to cítí stejně. „... zemře ve službě rodu Noaveků.“

Ryzek upustil papír na zem. Akos se sehnul a chňapnul po něm tak prudce, že ho málem roztrhl. Zůstal přikrčený a četl, co tam stojí – znovu a znovu, jako by opakovaným čtením mohl změnit, co je psáno. Jako kdyby jeho smrt a služba našemu rodu nebyly předurčeny od okamžiku, kdy přišel na svět.

„To se nestane,“ řekl o poznání příkřejším hlasem, když se konečně narovnal. „Raději bych... raději bych *zemřel*, než...“

„Ach, to bych neřekl,“ přerušil ho Ryzek tichým hlasem, skoro šeptem. Pak se k Akosovi sklonil a podíval se mu do očí. Akos strnule stál, jen prsty křečovitě muchlal a trhal papír. „Vím, jak vypadají lidé, kteří chtějí zemřít. Viděl jsem jich opravdu hodně a většinu jsem do toho stavu sám dostal. Ty ještě pořád zoufale toužíš se zachránit.“

Akos se zhluboka nadechl a zadíval se Ryzkovi do očí s novou energií. „Můj bratr s tím nemá nic společného. Nemáte na něj nárok. Nechte ho jít a já... já vám nebudu dělat žádné potíže.“

„Zdá se, že ses hned několikrát zmýlil ve svých dohadech o tom, proč tady ty a tvůj bratr jste,“ řekl Ryzek. „Nepřekročili jsme, jak si možná myslíš, Předěl jen proto, abychom urychlili naplnění tvého osudu. A tvůj bratr se k tomu nepřipletl náhodou, to *ty.* Od začátku nám šlo o něj.“

„*Ty* jsi Předěl nepřekročil,“ odsekl Akos. „Ty jsi tady jen seděl a čekal, až za tebe pohůnci udělají špinavou práci.“

Ryzek se otočil a vystoupal po schodech na pódium. Stěna za ním byla pokrytá zbraněmi všech tvarů a velikostí, většinou proudoseky delšími než moje paže. Vybral si velkou, širokou čepel s bytelnou rukojetí, skoro jako sekáček na maso.

„Tvůj bratr má velmi konkrétní osud," řekl, zatímco si nůž prohlížel. „Předpokládám, že když jsi neznal svou vlastní sudbu, neznáš ani tu jeho?"

Ryzek se zašklebil, jako to dělával vždycky, když věděl něco víc než ten druhý.

„Vidět budoucnost galaxie," zarecitoval, tentokrát šotetsky. „Jinými slovy stát se příštím orákulem této planety."

Akos mlčel.

Ustoupila jsem od škvíry mezi panely a zavřela oči, abych mohla přemýšlet.

Pro mého bratra a otce byla každá pouť od Ryzkova dětství hledáním orákula, ale ani jednou na žádné nenarazili. Pravděpodobně proto, že bylo téměř nemožné chytit někoho, kdo předem věděl, že ho budete hledat. Případně někoho, kdo raději nalehne na čepel, aby se vyhnul zajetí, jako to udělalo starší orákulum právě během té výpravy, která skončila únosem obou mladých Keresethů.

Zdálo se, že Ryzek nakonec problém vyřešil: Pronásledoval dvě orákula zároveň. Jedno se zajetí vyhnulo sebevraždou, ale druhé – Eijeh Kereseth – své předurčení vůbec neznalo. Ten chlapec vypadal dost měkký a tvárný na to, aby se dal obrábět noavekovskou krutostí.

Znovu jsem se naklonila k úzké škvíře, protože Eijeh konečně promluvil.

„Co to říká, Akosi?" zeptal se thuvhesky, kudrnatou hlavu skloněnou, a utřel si nos do rukávu.

„Říká, že do Thuvhe nevtrhli kvůli mně," odpověděl Akos, aniž by se na bratra ohlédl. Bylo zvláštní slyšet někoho, kdo ovládá dva tak odlišné jazyky a oběma mluví dokonale, zcela bez přízvuku. Tohle jsem mu záviděla. „Přišli si pro tebe."

„Pro mě?" Eijeh měl světle zelené oči. Byla to neobvyklá barva, trochu jako duhová křídla hmyzu nebo jako proudnice v období Zamřívání. V kontrastu s jeho světle hnědou pletí, která se barvou podobala mléčnému prachu na planetě Zold, úplně zářily. „Proč?"

„Protože jsi příštím orákulem téhle planety," řekl Ryzek Eijehovým mateřským jazykem a sestoupil po schodech z pódia, nůž pořád v dlani. „Uvidíš budoucnost ve všech jejích mnoha, mnoha variantách. A mezi nimi je jedna konkrétní, o které bych se rád dozvěděl víc."

Po hřbetu ruky mi přeletěl stín a můj dar proudu způsobil, že mě klouby v zápěstí zabolely, jako by kůstky praskaly. Kousla jsem se do rtu, abych nevyjekla. Bylo mi jasné, po jaké budoucnosti Ryzek touží: Chtěl vládnout Thuvhe stejně jako Šotetu, porazit všechny naše nepřátele a být Shromážděním uznán jako legitimní vládce celé galaxie. Ale v tom se mu – úplně stejně, jako teď Akosovi – stavěl do cesty jeho vlastní osud, podle kterého měl padnout rukou našich nepřátel, místo aby si je podrobil. Pokud se takové budoucnosti měl vyhnout, potřeboval pomoc orákula. A teď měl jedno ve své moci.

Chtěla jsem, aby svět přestal na Šotety pohlížet jako na hrstku samozvaných kmenů vzbouřenců a uznal ho jako národ. V tom bychom se s bratrem shodli. Tak proč teď všudypřítomná bolest, kterou mi působil můj dar proudu, každou vteřinou sílila?

„Já..." Eijeh se zadíval na nůž v Ryzkově ruce. „Já nejsem orákulum. Nikdy jsem neměl jedinou vizi, určitě... není možné, abych..."

Sevřela jsem si břicho ještě silněji.

Ryzek vybalancoval nůž na natažené dlani a roztočil ho. Lehce se přehupoval ze strany na stranu a přitom se pomalu otáčel dokola. *Ne, ne, ne*, říkala jsem si v duchu, aniž bych věděla proč.

Akos se postavil mezi Ryzka a Eijeha, jako kdyby mého bratra chtěl zastavit masem vlastního těla.

Ryzek pozoroval točící se nůž a blížil se k Eijehovi.

„V tom případě se to budeš muset rychle naučit," řekl Ryzek. „Protože já po tobě chci, abys mi našel tu verzi budoucnosti, kterou potřebuju, a řekl mi, co přesně musím udělat, aby nastala. Co kdybychom začali s takovou budoucností, ve které téhle planetě místo Thuvhe vládne Šotet? Co říkáš?"

Kývl na Vase, který Eijeha donutil kleknout na kolena. Ryzek uchopil nůž za rukojeť a špičkou čepele se dotknul Eijehova krku těsně pod uchem. Eijeh zasténal.

„Já neumím…“ začal Eijeh. „Nevím, jak vyvolat vize. Nejsem…“

A pak se Akos s rozběhem vrhnul na mého bratra. Byl moc malý na to, aby Ryzka srazil k zemi, jenže ho zaskočil a Ryzek zavrávoral. Akos se napřáhnul rukou, aby ho uhodil – *hlupák*, pomyslela jsem si –, ale Ryzek na něj byl moc rychlý. Vykopl nohou a zasáhl Akose do žaludku. Pak se narovnal. Popadl Akose za vlasy, donutil ho zvednout hlavu a pak ho říznul podél čelisti od ucha až po bradu. Akos řval bolestí.

Tohle byl jeden z Ryzkových oblíbených způsobů, jak někoho poranit. Když chtěl, aby někomu jako památka na jejich setkání zůstala jizva, udělal to tak, aby byla vždycky vidět. Aby zůstala nezapomenutelná.

„Prosím!“ vyjekl Eijeh. „Prosím, já opravdu nevím, jak udělat to, co po mně chcete. Prosím, neubližujte mu. Neubližujte ani mně, prosím.“

Ryzek se zlostně zadíval na Akose, který se držel za tvář a po krku mu stékala krev.

„Tohleto ‚prosím‘, to je nějaké thuvheské slovo, které neznám,“ zavrčel potom.

Později té noci jsem zaslechla děsivý výkřik, který se rozléhal po jinak tichých chodbách celého našeho paláce. Věděla jsem, že to nebyl Akos – toho poslali k našemu bratranci Vakrezovi, „aby mu zesílila kůže“, jak řekl Ryzek. Poznala jsem, že ten hlas patřil Eijehovi. Křičel bolestí, jak se můj bratr snažil z jeho hlavy vydolovat budoucnost.

Ještě dlouho jsem jeho křik slýchala ve snech.